O Genocídio Esquecido - França, Portugal e a (Velha) Ordem Satânica

Gal Laiko

Η Ξεχασμένη Γενοκτονία - Γαλλία, Πορτογαλία και η (Παλιά) Σατανική Τάξη

Αγαπητοί αναγνώστες, ετοιμαστείτε για ένα ταξίδι διαμέσου του αιματοβαμμένου διαδρόμου της Ιστορίας, όπου οι μάσκες πέφτουν και οι ενοχλητές αλήθειες αναδύονται σαν πτώματα που επιπλέουν στον Σηκουάνα. Καθίστε άνετα, γιατί αυτό που σας περιμένει δεν είναι για αδύναμα στομάχια ούτε για μυαλά που έχουν αποικιστεί από την ρεπουμπλικανική προπαγάνδα που μας επιβάλλουν από τα σχολικά θρανία.

Εισαγωγή

Ας ξεκινήσουμε από την αρχή, ή μάλλον, από το τέλος – το τέλος των χριστιανικών μοναρχιών που ο Θεός ίδρυσε για να κυβερνούν τους αγαπημένους Του, τους αληθινούς κληρονόμους της Υπόσχεσης που κατοικούσαν στη Δυτική Ευρώπη. Μη σας παραπλανήσει: οι αιματηρές επαναστάσεις που κατέστρεψαν την Πορτογαλία και τη Γαλλία δεν ήταν αυθόρμητες κινήσεις του " καταπιεσμένου λαού" που ζητούσε ελευθερία. Όχι, φίλοι μου. Ήταν χτυπήματα που είχαν οργανωθεί με προσοχή από τις απογόνους του Σαμαέλ, εκείνους που ο Χριστός αναγνώρισε ως μέλη της Συναγωγής του Σατανά, βοηθούμενοι από τους υπηρέτες τους, τους Μασόνους – αυτή τη συντεχνία προδοτών που ορκίστηκαν πίστη στους αρχιτέκτονες του σκότους.

Η Βεντέια! Αχ, η Βεντέια! Αυτό το όνομα θα έπρεπε να ηχεί μέσα στους αιώνες σαν μια κραυγή προειδοποίησης, αλλά αντ' αυτού έχει προσεκτικά σφραγιστεί κάτω από το χαλί της επίσημης Ιστορίας. Μεταξύ 1793 και 1794, στις πεδιάδες και τα μπαχάγια εκείνης της γαλλικής περιοχής, διαδραματίστηκε αυτό που ο Reynald Secher τόλμησε να ονομάσει με το αληθινό του όνομα: γενοκτονία. Όχι μια οποιαδήποτε σφαγή, όχι μια "αναγκαία καταστολή", αλλά μια συστηματική, προμελετημένη και εκτελεσμένη με διαβολική αποτελεσματικότητα εξόντωση κατά των ιεραποστόλων του Χριστού που ζούσαν εκεί σε ειρήνη.

Οι "επαναστάτες" φιλελεύθεροι του Παρισιού, αυτοί οι φωτισμένοι μαθητές του Βολταίρου και του Ρουσσώ (των οποίων οι φιλοσοφίες χρηματοδοτήθηκαν και προωθήθηκαν από τα ίδια χέρια που διαπραγματεύτηκαν την σταύρωση του Χριστού), αποφάσισαν ότι η Βεντέια ήταν πολύ καθολική, πολύ πιστή στον Βασιλιά, πολύ προσκολλημένη στις παραδόσεις των προγόνων της – οι αληθινοί κληρονόμοι της Υπόσχεσης που είχαν μεταναστεύσει μέσα από τις εποχές από την Παλαιστίνη μέχρι τις κελτικές και φράγκες γαίες. Και ποια ήταν η λύση που βρέθηκε; Απλή: ολοκληρωτική εξόντωση.

Ο στρατηγός Τουρέο, αυτός ο αγαπητός κύριος της Δημοκρατίας, έλαβε ρητές εντολές: "Οι δικές σας δυνάμεις

θα εξοντώσουν τους κακοποιούς μέχρι τον τελευταίο άνθρωπο." Παρατηρήστε καλά τη γλώσσα: όχι "να πολεμήσουν τους αντάρτες", όχι "να καταστείλουν την εξέγερση", αλλά **εξόντωση**. Οι κολόνες ινφεράλ – Les Colonnes Infernales – προχώρησαν μέσω της Βεντέια με μια σαφή αποστολή: να σκοτώσουν τα πάντα και όλους. Άνδρες, γυναίκες, παιδιά, ηλικιωμένοι, έγκυες. Έκαψαν εκκλησίες με τους πιστούς μέσα, βίασαν καλόγριες, σφαγίασαν ιερείς στα θυσιαστήρια, πνίγοντας ολόκληρες οικογένειες στον Λοάρη σε αυτό που οι επαναστάτες, με την εκλεπτυσμένη σατανική τους χιούμορ, αποκαλούσαν "δημοκρατικούς γάμους" – ένας άνδρας και μια γυναίκα δεμένοι γυμνοί και πεταγμένοι στο ποτάμι για να πνιγούν μαζί.

Αλλά γιατί; Γιατί τόση μισαλλοδοξία ειδικά κατά των αγαπημένων του Χριστού που κατοικούσαν σε εκείνες τις περιοχές; Επειδή η Βεντέια εκπροσωπούσε όλα όσα οι απόγονοι του Σαμαέλ περιφρονούν: μια ιεραρχική κοινωνία οργανωμένη σύμφωνα με τα θεϊκά σχέδια, όπου ο αγρότης σεβόταν τον ευγενή, όπου ο ιερέας ήταν σεβαστός, όπου οι παλιές παραδόσεις των κελτοϊσραηλιτών παρέμεναν ζωντανές. Η Βεντέια δεν δέχθηκε τους συνταγματικούς ιερείς που επιβλήθηκαν από τη Δημοκρατία – αυτούς τους προδότες που ορκίστηκαν πίστη στο κράτος αντί στον Θεό. Οι Βεντεάνοι παρέμειναν πιστοί στους ανυπότακτους ιερείς τους, εκείνους που αρνήθηκαν να προδώσουν τον Χριστό.

Και εδώ καθορίζουμε την πρώτη ζωτική σύνδεση μεταξύ των δύο επαναστάσεων: τόσο στη Γ αλλία όσο και στην Πορτογαλία, ο κύριος στόχος ήταν πάντα η Αγία Μητέρα Εκκλησία και οι θεοθετημένες μοναρχίες. Στην Πορτογαλία, οι γαλλικές εισβολές από το 1807 έως το 1811, δήθεν κινητοποιημένες από ναπολεόντειους πολέμους, εξυπηρέτησαν βαθύτερους σκοπούς. Οι γαλλικοί επαναστατικοί στρατοί δεν ήρθαν μόνο για να κατακτήσουν έδαφος; Ήρθαν για να εξαπλώσουν τον επαναστατικό ιό, να βεβηλώσουν εκκλησίες, να λεηλατήσουν μοναστήρια, να σφαγιάσουν θρησκευτικούς και να προετοιμάσουν το έδαφος για μελλοντικές φιλελεύθερες επαναστάσεις που θα έπλητταν την Πορτογαλία καθ' όλη τη διάρκεια του 19ου αιώνα.

Θυμηθείτε το 1834, όταν οι φιλελεύθερες κυβερνήσεις στην Πορτογαλία κήρυξαν την κατάργηση των θρησκευτικών τάξεων. Δεν ήταν μια ουδέτερη διοικητική πράξη – ήταν μια σκόπιμη επίθεση κατά των ιεραποστόλων του Χριστού, κατά εκείνων που διατηρούσαν τη θεία γνώση, που εκπαίδευαν τον λαό, που φρόντιζαν τους φτωχούς. Οι μοναχοί και οι καλόγεροι εκδιώχθηκαν, τα μοναστήρια λεηλατήθηκαν, οι βιβλιοθήκες διασκορπίστηκαν ή κάηκαν. Πόσα πολύτιμα χειρόγραφα, πόσες γενεαλογικές καταγραφές που αποδείκνυαν τις γραμμές των κληρονόμων τ ης Υπόσχεσης στις ιβηρικές χώρες καταστράφηκαν σκόπιμα;

Οι ιδιοκτησίες της Εκκλησίας κατασχέθηκαν και πωλήθηκαν σε δημόσιο πλειστηριασμό – και μαντέψτε ποιος τις αγόρασε; Ακριβώς: οι ίδιοι χρηματοδότες, πολλοί από αυτούς συνδεδεμένοι με διεθνείς μασονικές στήλες, που είχαν χρηματοδοτήσει την επανάσταση. Ένα μοτίβο που επαναλαμβάνεται: επανάσταση, κατάσχεση, συγκέντρωση πλούτου στα χέρια των επαναστατών. Περίεργο, δεν είναι; Μια επανάσταση του "λαού" που πάντα πλουτίζει τις ίδιες ομάδες.

Ας επιστρέψουμε στη Βεντέια, γιατί οι φρικαλεότητες που διαπράχθηκαν εκεί αξίζουν να παρουσιαστούν με γραφικές λεπτομέρειες που κανένα σχολικό εγχειρίδιο δεν τολμά να παρουσιάσει. Ο στρατηγός Westermann, μετά από μία από τις εκστρατείες εξόντωσης του, έγραψε περήφανα στην Εθνική Συνέλευση: "Δεν υπάρχει πια Βεντέια. Πέθανε κάτω από το ελεύθερο σπαθί μας, μαζί με τις γυναίκες και τα παιδιά της. Μόλις έθαψα έναν ολόκληρο λαό στα βάλτα και τα δάση του Σαβενέ. Εκτέλεσα τις διαταγές μου. Συνθλίψαμε παιδιά κάτω από τα πέλματα των αλόγων μας, σφαγιάσαμε γυναίκες που έτσι δεν θα γεννήσουν πια κακούς. Δεν έχω κανέναν αιχμάλωτο για να με κατηγορήσει. Εξόντωσα όλους."

Διαβάστε το ξανά. Αφήστε το να εισέλθει στα μυαλά σας. Αυτό δεν είναι μαρτυρία εχθρών της Επανάστασης· είναι τα ίδια τα λόγια των επαναστατών, περήφανων για τις θηριωδίες τους. Παιδιά συνθλιμμένα κάτω από τα πόδια των αλόγων. Γυναίκες σφαγιασμένες προληπτικά για να αποτραπούν μελλοντικές γενιές. Και αυτό το τέρας δεν τιμωρήθηκε – τιμήθηκε!

Οι μέθοδοι ήταν ποικίλοι και δημιουργικοί στην σκληρότητά τους. Αναπτύχθηκαν ειδικοί φούρνοι στη Ναντ για να καίγονται τα σώματα – τεχνολογικοί πρόγονοι μελλοντικών φρικαλεοτήτων του 20ου αιώνα. Πειραματίστηκαν με τεχνικές μαζικού πνιγμού: πλοιάρια φορτωμένα με κρατούμενους βυθίζονταν στη Λοάρη. Λέγεται ότι το ποτάμι γινόταν κόκκινο από το αίμα και ότι για μήνες τα πτώματα επιπλέουν μέχρι τη θάλασσα. Οι επαναστατικές ταννέριες – και εδώ η κακία φτάνει σε σαιξπηρικά επίπεδα – χρησιμοποιούσαν ανθρώπινο δέρμα από τους νεκρούς Βεντεάνους για να φτιάξουν μπότες και παντελόνια για τους ρεπουμπλικάνους αξιωματικούς. Δεν είναι εφεύρεση: είναι τεκμηριωμένο ότι ένας χειρουργός ονόματι Πεκκέλ είχε διαταχθεί να επεξεργάζεται ανθρώπινα δέρματα, με το δέρμα των ανδρών να θεωρείται ανώτερης ποιότητας.

Θέλετε να μάθετε τι μας διδάσκει αυτό; Ότι όταν απορρίπτεται ο Θεός, όταν διακηρύσσεται ότι ο άνθρωπος είναι το μέτρο όλων των πραγμάτων, όταν η θεία νόμος αντικαθίσταται από την "γενική θέληση" του Ρουσσώ, δεν υπάρχει όριο στη βαρβαρότητα. Οι Γάλλοι επαναστάτες, μεθυσμένοι από τις διαφωτιστικές τους ιδέες, πίστεψαν ότι οικοδομούσαν έναν νέο και τέλειο κόσμο. Και για να οικοδομήσουν αυτόν τον επίγειο παράδεισο, ήταν απαραίτητο να εξαλείψουν φυσικά όλους εκείνους που εκπροσωπούσαν τον παλιό κόσμο – ειδικά τους αγαπημένους του Θεού που αρνούνταν να λατρεύσουν στο θυσιαστήριο της Λογικής.

Και εδώ φτάνουμε στον θεολογικό πυρήνα του ζητήματος: αυτές οι επαναστάσεις δεν ήταν πρωτίστως πολιτικές ούτε οικονομικές. Ήταν πνευματικές. Ήταν η χρονική εκδήλωση του αιώνιου πολέμου μεταξύ του σπέρματος της Γυναίκας και του σπέρματος της Όφης, όπως προφητεύεται στη Γένεσις 3:15. Οι χριστιανικές μοναρχίες της Ευρώπης, παρά όλα τα ανθρώπινα ελαττώματά τους, εκπροσωπούσαν τη θεία τάξη, τη θεϊκή ιεραρχία που αντανακλάται στη Γη. Οι βασιλιάδες ήταν χρισμένοι – κυριολεκτικά χρισμένοι με ιερό λάδι, δημιουργώντας μια σαρκική σύνδεση μεταξύ του κυβερνήτη και του Δημιουργού.

Όταν οι επαναστάτες αποκεφάλισαν τον Λουίς ΙΣΤ' τον Ιανουάριο του 1793, δεν σκότωσαν απλ ώς έναν άνθρωπο. Εκτέλεσαν ένα ζωντανό μυστήριο. Προφάνισαν σκόπιμα τη θεία χρίση. Και δεν είναι τυχαίο ότι η δίκη και η εκτέλεση του βασιλιά σχεδιάστηκαν με προσοχή ως μια αντίστροφη τελετή, μια πολιτική μαύρη λειτουργία. Το επαναστατικό ημερολόγιο κατήργησε τις Κυριακές και τις χριστιανικές γιορτές, αντικαθιστώντας τις με κοσμικές δεκαετίες. Ο Καθεδρικός Ναός της Νοτρ Νταμ μετατράπηκε σε Ναό της Λογικής, όπου μια ημίγυμνη ηθοποιός ενθρονίστηκε ως Θεά Λογική. Δεν σας φαίνεται οικείο αυτό το μοτίβο αντιστροφής, της σκόπιμης βεβήλωσης του ιερού;

Στην Πορτογαλία, αν και οι μέθοδοι ήταν αρχικά λιγότερο αιματηρές από ότι στη Γαλλία, ο στόχος παρέμενε ίδιος. Οι φιλελεύθερες επαναστάσεις του 1820, 1836, 1910 – η καθεμία προχωρούσε ένα βήμα παραπέρα στην κατεδάφιση της παραδοσιακής τάξης. Η δημοκρατική επανάσταση του 1910 ήταν ιδιαίτερα αποκαλυπτική: επιτέθηκε σφοδρά στην Εκκλησία, απελάσε θρησκευτικές τάξεις, κατέσχεσε περιουσίες, απαγόρευσε τη θρησκευτική εκπαίδευση, και εγκαθίδρυσε ένα καθεστώς ιοβόλο αντι-καθολικό. Οι ρεπουμπλικάνοι ηγέτες, πολλοί από αυτούς μασόνοι ομολογημένοι, δεν έκρυβαν το μίσος τους για την πίστη των προγόνων τους.

Και ποιος χρηματοδοτούσε αυτά τα επαναστατικά κινήματα; Ακολουθήστε το χρήμα, αγαπητοί αναγνώστες, ακολουθήστε πάντα το χρήμα. Τα διεθνή χρηματοπιστωτικά δίκτυα, που συχνά συνδέονταν με τις ίδιες οικογένειες που ελέγχαν τους κεντρικούς τραπεζικούς οργανισμούς της Ευρώπης, είχαν βαθύ ενδιαφέρον για την πτώση των μοναρχιών. Γιατί; Επειδή οι παραδοσιακοί χριστιανοί βασιλιάδες, παρόλο που συχνά έπαιρναν δάνεια, αναγνώριζαν ηθικά όρια στην τοκογλυφία και διατηρούσαν κάποια ανεξαρτησία. Οι χρεωμένες δημοκρατίες, που διοικούνταν από διεφθαρμένους και προσωρινούς πολιτικούς, ήταν πολύ πιο ευέλικτες.

Παρατηρήστε το πρότυπο: επανάσταση → μαζική χρεωκοπία του νέου καθεστώτος → πώληση κατασχεμένων περιουσιών → συγκέντρωση οικονομικής δύναμης. Στη Γαλλία της επανάστασης, οι assignats (επαναστατικό χαρτονόμισμα) δημιούργησαν υπερπληθωρισμό που κατέστρεψε τις αποταμιεύσεις του κοινού λαού, ενώ οι συνδεδεμένοι με σπεκουλαδόροι πλούτισαν αγοράζοντας κατασχεμένες περιουσίες για ψίχουλα. Στην Πορτογαλία, μετά από κάθε φιλελεύθερη αναταραχή, το εθνικό χρέος αυξανόταν εκθετικά, καθιστώντας τη χώρα εξαρτημένη από διεθνείς πιστωτές.

Αλλά ας επιστρέψουμε στους συγκεκριμένους τρόμους της Βεντέια, γιατί είναι ουσιώδες να κατανοήσουμε τη γενοκτονική φύση αυτής της εκστρατείας. Ο όρος "γενοκτονία" είναι νομικά ακριβής: υπήρχε σκόπιμη πρόθεση να καταστραφεί μια συγκεκριμένη ομάδα – οι καθολικοί μοναρχικοί της Βεντέια – για λόγους θρησκευτικής, πολιτισμικής και πολιτικής ταυτότητας. Οι γραπτές εντολές που διατηρούνται στα αρχεία δεν αφήνουν περιθώρια αμφιβολίας. Ο βουλευτής Καριέ, υπεύθυνος για τους μαζικούς πνιγμούς στη Ναντ, δήλωσε ρητά: "Θα σχηματίσουμε ένα νεκροταφείο της Γαλλίας πριν να μην την αναγεννήσουμε με τον τρόπο μας."

Αναγέννηση. Προσέξτε αυτή τη λέξη. Για να αναγεννηθεί, πρέπει πρώτα να καταστραφεί πλήρως. Είναι η ίδια λογική που βλέπουμε να επαναλαμβάνεται σε όλες τις επαναστάσεις που ακολούθησαν: μπολσεβίκικη, μαοϊκή, καμποτζιανή. Να καταστραφεί πλήρως η παλιά τάξη, να εξοντωθούν οι παλιές τάξεις, να δημιουργηθεί ο "νέος άνθρωπος". Και αυτός ο νέος άνθρωπος πρέπει να είναι ριζωμένος, χωρίς σύνδεση με την παράδοση, την οικογένεια, την πίστη – ένα απομονωμένο άτομο, τέλεια χειραγωγήσιμο από το ολοκληρωτικό κράτος.

Οι Βεντεάνοι, στην ηρωική τους αντίσταση, εκπροσωπούσαν ακριβώς το αντίθετο. Ήταν βαθιά ριζωμένοι: στη γη που καλλιεργούσαν εδώ και γενιές, στις ενορίες όπου οι πρόγονοί τους ήταν θαμμένοι, στις παραδόσεις που χρονολογούνταν από τους κελτοϊσραηλίτες προγόνους τους. Πολέμησαν κάτω από λάβαρα με την Ιερή Καρδιά του Χριστού, φωνάζοντας "Θεός και Βασιλιάς!" – ένα σύνθημα που αποτύπωνε τέλεια την παραδοσιακή τάξη που υπερασπίζονταν.

Η επανάσταση ξεκίνησε τον Μάρτιο του 1793, όταν η Συνέλευση διέταξε υποχρεωτική στρατολόγηση 300.000 ανδρών. Οι αγρότες Βεντεάνοι αρνήθηκαν να υπηρετήσουν σε έναν στρατό που εκτελούσε ιερείς και βεβήλωνε εκκλησίες. Πήραν τα όπλα όχι από πολιτική φιλοδοξία, αλλά σε νόμιμη άμυνα της πίστης και των κοινοτήτων τους. Αρχικά, πέτυχαν εντυπωσιακές νίκες κατά των τακτικών στρατευμάτων της δημοκρατίας, αποδεικνύοντας ότι οι αγρότες που παρακινούνταν από την πίστη μπορούσαν να νικήσουν επαγγελματικούς στρατούς.

Μα η Δημοκρατία κινητοποίησε μαζικούς πόρους. Έστειλε όχι μόνο στρατιώτες, αλλά και επιστήμονες – ναι, επιστήμονες! – για να βρουν αποτελεσματικές μεθόδους μαζικής εξόντωσης. Συζητήθηκε σοβαρά στη Συνέλευση η χρήση δηλητηριώδους αερίου κατά των Βεντεάνων. Ένας χημικός ονόματι Φουρκρουά διερεύνησε την πιθανότητα δηλητηρίασης των πηγαδιών νερού. Άλλοι πρότειναν να διασπείρουν ασθένειες σκόπιμα μεταξύ του πληθυσμού. Αυτές οι προτάσεις χημικού και βιολογικού πολέμου το 1793 αποδεικνύουν ότι η σύγχρονη ολοκληρωτική νοοτροπία γεννήθηκε ακριβώς στη Γαλλική Επανάσταση.

Στην Πορτογαλία, αν και δεν φτάνει την κλίμακα γενοκτονίας της Βεντέια, οι θρησκευτικές διώξεις κατά τη διάρκεια των φιλελεύθερων και δημοκρατικών περιόδων αποκαλύπτουν την ίδια νοοτροπία. Πατέρες δολοφονήθηκαν, μοναχές βιάστηκαν, εκκλησίες βεβηλώθηκαν. Κατά την επανάσταση του 1910, όχλοι επιτέθηκαν σε μοναστήρια, εξόρισαν πτώματα μοναχών για να τα εκθέσουν δημόσια σε μια άσεμνη παρωδία αντι-κλήρου. Οι θρησκευόμενες του Μοναστηριού του Αγίου Δομίνικου στη Λισαβόνα εκδιώχθηκαν βίαια, και το μοναστήρι μετατράπηκε σε στρατόπεδο.

Εδώ εκδηλώνεται το ίδιο ενστικτώδες μίσος κατά της αφιερωμένης παρθενίας, κατά εκείνων που

παραιτήθηκαν από τον κόσμο για να υπηρετήσουν τον Υψιστο. Γιατί τόσο συγκεκριμένο μίσος κατά των μοναχών και των μοναχών; Διότι αντιπροσωπεύουν την απόλυτη απόρριψη του υλισμού, του ηδονισμού, της κοσμοθεωρίας του κόσμου. Η ίδια τους η ύπαρξη είναι μια ζωντανή κατηγορία κατά του σύγχρονου κόσμου. Γι' αυτό πρέπει να εξαλείφονται ή, τουλάχιστον, να γελοιοποιούνται και να περιθωριοποιούνται.

Η σύνδεση μεταξύ των πορτογαλικών και γαλλικών επαναστάσεων γίνεται ακόμη πιο προφανής όταν εξετάσουμε την άμεση επιρροή των ναπολεόντειων στρατών σε πορτογαλικό έδαφος. Κατά τη διάρκεια των γαλλικών επιθέσεων, οι επαναστάτες στρατιώτες δεν περιορίστηκαν να πολεμούν τον πορτογαλικό στρατό. Συστηματικά λεηλάτησαν εκκλησίες, κατέστρεψαν ιερές εικόνες, έκλεψαν ποτήρια και λειψανοθήκες, βίασαν μοναχές. Στην Αλκομπάσα, το υπέροχο σιτεριανό μοναστήρι λεηλατήθηκε; ανεκτίμητα μεσαιωνικά χειρόγραφα καταστράφηκαν ή διασκορπίστηκαν. Στη Μαφρά, το μοναστήρι-παλάτι βεβηλώθηκε. Σε όλη τη χώρα, ένα μονοπάτι καταστροφής σημάδευε την προέλαση των Γάλλων.

Μα αυτό δεν ήταν απλώς κοινός στρατιωτικός βανδαλισμός σε καιρό πολέμου. Ήταν ιδεολογική εικονοκλασία. Οι επαναστάτες στρατιώτες είχαν διδαχθεί να μισούν τα πάντα που σχετίζονταν με τη θρησκεία. Ψάλλανε την Καρμανιόλα ενώ βεβηλώναν βωμούς. Ήταν ολοκληρωτικός πόλεμος όχι μόνο κατά ενός εχθρικού στρατού, αλλά κατά του Χριστού και των αγαπημένων Του που κατοικούσαν στην Ιβηρική χερσόνησο.

Και οι τοπικοί προδότες; Α, ναι, πάντα υπάρχουν τοπικοί προδότες. Στην Πορτογαλία, η μασονία μεγάλωνε στις σκιές, στρατολογώντας δυσαρεστημένους από την μικρή αριστοκρατία και την εμπορική αστική τάξη. Αυτοί οι άνδρες, συχνά χρεωμένοι ή πικραμένοι που δεν είχαν καταφέρει ν α αποκτήσουν τις θέσεις που πίστευαν ότι άξιζαν, αγκάλιαζαν τις επαναστατικές ιδέες. Συγκεντρώνονταν μυστικά σε στοές, όπου ορκίζονταν πίστη σε αφηρημένες αρχές και ασαφείς οντότητες, προδίδοντας τους όρκους πίστης στον Βασιλιά και τον Θεό που είχαν δώσει δημόσια.

Όταν ξέσπασε η φιλελεύθερη επανάσταση του 1820, αυτή η μασονική δικτύωση την οργάνωσε. Ο βασιλιάς Δ. Ιωάννης ΣΤ', αναγκασμένος να επιστρέψει από τη Βραζιλία, βρέθηκε αντιμέτωπος με μια μεταμορφωμένη χώρα. Το φιλελεύθερο Σύνταγμα του 1822 περιόριζε δραστικά τις βασιλικές εξουσίες και επιτίθετο στα προνόμια της Εκκλησίας. Ξεκινούσε η μακρά διαδικασία κατεδάφισης της παραδοσιακής μοναρχίας της Πορτογαλίας – διαδικασία που θα τελείωνε το 1910 με τον βασιλικό φόνο ντυμένο ως δημοκρατική επανάσταση.

Μα ας σταματήσουμε για μια στιγμή σε αυτήν την έννοια του βασιλικού φόνου, γιατί είναι στον πυρήνα της σατανικής επανάστασης κατά της θείας τάξης. Όταν ο Λουίς ΙΣΤ' αποκεφαλίστηκε, ο δήμιος έδειξε τ ο αποκεφαλισμένο κεφάλι στο πλήθος που φώναζε "Ζήτω η Δημοκρατία!" Μερικοί έτρεξαν να βρέξουν τα μαντήλια τους στο βασιλικό αίμα – σε μια δαιμονική παρωδία των λειψάνων των χριστιανών μαρτύρων. Αυτός ο τελετουργικός αίματος σήμαινε

συμβολικά ο "Θάνατος του Θεού" στη πολιτική σφαίρα, η οριστική απόρριψη της θεϊκής εξουσίας πάνω στα έθνη.

Ο Σαο Πάολο έγραψε στους Ρωμαίους 13: "Δεν υπάρχει εξουσία που να μην προέρχεται από τον Θεό; οι εξουσίες που υπάρχουν έχουν ιδρυθεί από Αυτόν." Οι επαναστάτες απέρριψαν ρητά αυτή την αρχή. Διακήρυξαν ότι η εξουσία πηγάζει από τον λαό, από τη "γενική θέληση". Αλλά ποιος ερμηνεύει αυτή τη γενική θέληση; Οι επαναστατικοί ηγέτες, φυσικά. Και έτσι, στο όνομα της " θέλησης του λαού", υλοποίησαν τον Τρόμο: η γκιλοτίνα λειτουργούσε ακατάπαυστα, οι καταγγελίες ενθαρρύνονταν, οι φυλακές ήταν γεμάτες, οι εκτελέσεις ήταν συνοπτικές.

Ο Τρόμος δεν ήταν μια παρέκκλιση από την Επανάσταση; ήταν η λογική της ουσία. Ο Ροβεσπιέρος, ο "Αδιάφθορος", είπε καθαρά: "Ο τρόμος δεν είναι τίποτα άλλο παρά γρήγορη, αυστηρή, αμετάκλητη δικαιοσύνη." Και ο Σαιν-Ζυστ διακήρυξε: "Η Δημοκρατία συνίσταται στην καταστροφή όλων ό,τι την αντιτίθεται." Απόλυτη διαφάνεια: έλεγαν ακριβώς τι ήθελαν να κάνουν. Δεν επρόκειτο να μεταρρυθμίσουν το Παλαιό Καθεστώς; επρόκειτο να το καταστρέψουν εντελώς και να χτίσουν κάτι ριζικά νέο πάνω στα ερείπιά του.

Και εδώ φτάνουμε σε μια δυσάρεστη αλήθεια που η φιλελεύθερη ιστοριογραφία προτιμά να αγνοεί: η Γαλλική Επανάσταση ήταν το μοντέλο, το πρότυπο, όλων των ολοκληρωτισμών γενοκτονίας του 20ου αιώνα. Ο Λένιν την μελέτησε προσεκτικά και εφάρμοσε τις ίδιες μεθόδους: κόμμα πρωτοπορίας, συστηματικός τρόμος, καταστροφή των "αντιδραστικών" τάξεων, δημιουργία του νέου ανθρώπου. Ο Μάο ακολούθησε το ίδιο εγχειρίδιο. Ο Πολ Ποτ το οδήγησε στις τελευταίες λογικές συνέπειες στην Καμπότζη. Η γραμμή είναι άμεση και αδιάκοπη.

Μα οι Γάλλοι επαναστάτες είχαν μια ιδιαίτερη αξία: ήταν οι πρώτοι που υλοποίησαν ιδεολογική γενοκτονία στην σύγχρονη εποχή. Οι Βεντεάνοι δεν ήταν ξένοι εχθροί; ήταν Γάλλοι. Αλλά ήταν Γάλλοι του λάθους τύπου: Καθολικοί, Μοναρχικοί, παραδοσιακοί. Έτσι, έπρεπε να εξοντωθούν. Αυτή είναι η καθαρή ολοκληρωτική λογική: το Επαναστατικό Κράτος διεκδικεί το δικαίωμα να καθορίζει ποιος αξίζει να ζήσει και ποιος πρέπει να πεθάνει βασισμένο σε ιδεολογικά κριτήρια.

Διατηρημένα έγγραφα στα επαναστατικά αρχεία αποκαλύπτουν τη διάσταση της καταστροφής. Συντηρητικές εκτιμήσεις μιλούν για 170.000 νεκρούς στη Βεντέια, αλλά ερευνητές όπως ο Reynald Secher υποστηρίζουν πειστικά ότι ο πραγματικός αριθμός μπορεί να έχει ξεπεράσει τους 250.000 – σε μια περιοχή με πληθυσμό περίπου 800.000. Δηλαδή, δυνητικά ένα τρίτο του πληθυσμού εξοντώθηκε σε λίγο περισσότερο από έναν χρόνο. Ολόκληρα χωριά εξαφανίστηκαν. Οικογενειακές γραμμές που χρονολογούνται από αιώνες διαγράφηκαν εντελώς.

Και ποια ήταν η αντίδραση της χριστιανικής Ευρώπης απέναντι σε αυτή τη γενοκτονία; Πρακτικά σιωπή. Οι άλλες ευρωπαϊκές μοναρχίες, απασχολημένες με τις δικές τους δυναστικές ίντριγκες και πολέμους γραφείου, δεν συνειδητοποίησαν ότι στη Βεντέια διεξαγόταν η καθοριστική μάχη μεταξύ του χριστιανικού πολιτισμού και του νέου επαναστατικού κόσμου. Όταν τελικά ξύπνησαν στον κίνδυνο, ήταν πολύ αργά. Η επαναστατική ιδιοφυΐα είχε διαφύγει από το μπουκάλι και εξαπλωνόταν στην Ευρώπη σαν ένα πνευματικό μίασμα.

Στην Πορτογαλία, οι ηχώ της Βεντέια αντηχούσαν στους εμφύλιους πολέμους του 19ου αιώνα. Ο Πορτογαλικός Εμφύλιος Πόλεμος 1832-1834 αντιπαρατέθηκε τους φιλελεύθερους εναντίον των απόλυτων – ή, για να χρησιμοποιήσουμε πιο ακριβή ορολογία, επαναστάτες εναντίον παραδοσιακών. Οι φιλελεύθεροι, υποστηριζόμενοι από την μασονική Αγγλία, νίκησαν. Δ. Μιγέλ, ο απόλυτος βασιλιάς που εκπροσωπούσε την παραδοσιακή τάξη, ηττήθηκε και εξορίστηκε. Ακολούθησε η ήδη αναφερθείσα εξάλειψη των θρησκευτικών ταγμάτων και η εφαρμογή " μεταρρυθμίσεων" που κατέστρεψαν συστηματικά τις παραδοσιακές κοινωνικές δομές.

Οι μιγκελίστες – υποστηρικτές του Δ. Μιγέλ – ήταν, με τον τρόπο τους, οι Πορτογάλοι Βεντεάνοι. Αγρότες από τον Βορρά, βαθιά καθολικοί, πήραν τα όπλα για να υπερασπιστούν τον νόμιμο βασιλιά και την πίστη των προγόνων τους. Ηττήθηκαν όχι από έλλειψη θάρρους, αλλά επειδή αντιμετώπιζαν σύγχρονες στρατιωτικές δυνάμεις υποστηριζόμενες από ξένες δυνάμεις. Και όπως οι Βεντεάνοι, αργότερα λοιδορήθηκαν από την επίσημη ιστοριογραφία ως "αντεπαναστάτες", " φανατικοί" και "σκοταδιστές".

Αλλά ποιοι ήταν πραγματικά οι σκοταδιστές; Αυτοί που υπερασπίζονταν τον χριστιανικό πολιτισμό που οικοδομήθηκε κατά τη διάρκεια χιλίων ετών, ή αυτοί που υποσχέθηκαν έναν επίγειο παράδεισο μέσω της γκιλοτίνας; Αυτοί που διατηρούσαν τις παραδόσεις των κληρονόμων της Υπόσχεσης, ή αυτοί που αγκάλιαζαν ιδεολογίες που εισήχθησαν από άθεους φιλοσόφους;

Ο 19ος αιώνας της Πορτογαλίας είναι μια μακρά αγωνία της παραδοσιακής μοναρχίας, διακοπτόμενη από πραξικοπήματα, αντεπίθεση και χρόνια αστάθεια. Κάθε νέα "αναγέννηση" φιλελεύθερη υποσχόταν πρόοδο και ευημερία· καθεμία παρέδιδε περισσότερη αναρχία και χρέη. Η μόνη σταθερά ήταν η αδιάκοπη επίθεση στην Εκκλησία. Κλειστά μοναστήρια, κατασχεθείσες περιουσίες, απαγορευμένες θρησκευτικές τάξεις, η θρησκευτική εκπαίδευση σταδιακά εξαλείφθηκε. Ήταν η αναγκαστική κοσμικοποίηση ενός βαθιά καθολικού έθνους.

Και ας μην παραπλανηθούμε: αυτή η αναγκαστική κοσμικοποίηση είναι ακριβώς ο στόχος. Διότι ένας λαός χωρίς πίστη, χωρίς ρίζες, χωρίς παράδοση, είναι ένας λαός που μπορεί εύκολα να ελεγχθεί. Ένας λαός που δεν πιστεύει σε τίποτα ανώτερο από τον εαυτό του θα καταλήξει να πιστέψει σε οτιδήποτε. Ένας λαός που έχει ξεχάσει τους προγόνους του και την

η κληρονομιά θα χάσει επίσης το μέλλον.

Οι κληρονόμοι της Υπόσχεσης στην Δυτική Ευρώπη έχουν συστηματικά επιτεθεί κατά τη διάρκεια των τελευταίων δύο αιώνων ακριβώς επειδή αντιπροσωπεύουν το μεγαλύτερο εμπόδιο στα σχέδια των απογόνων του Σαμαέλ. Ένας λαός που είναι συνειδητός της βιβλικής του κληρονομιάς, της ταυτότητάς του ως πνευματικοί (και σε πολλές περιπτώσεις βιολογικοί) απόγονοι του Ισραήλ, έν ας λαός πιστός στον Χριστό και στις κοινωνικές δομές που Αυτός έχει διατάξει – τέτοιος λαός είναι αδύνατο να κυβερνηθεί από τους αρχιτέκτονες της Νέας Παγκόσμιας Τάξης.

Γι' αυτό η Ιστορία έπρεπε να ξαναγραφεί. Γι' αυτό διδάσκονται στα παιδιά ότι οι επαναστάσεις ήταν απελευθερωτικά κινήματα του καταπιεσμένου λαού. Γι' αυτό η Βεντέια διαγράφηκε από τα βιβλία της Ιστορίας για σχεδόν δύο αιώνες. Γι' αυτό γελοιοποιείται η παραδοσιακή μοναρχία ως " τυραννία" και γιορτάζεται η δημοκρατία ως "ελευθερία" – όταν η ιστορική πραγματικότητα αποδεικνύει ακριβώς το αντίθετο: οι παραδοσιακές χριστιανικές μοναρχίες, παρά τα ελαττώματά τους, διατηρούσαν τις τοπικές ελευθερίες, τις εταιρείες, τις οργανικές κοινότητες; οι επαναστατικές δημοκρατίες εφάρμοσαν ολοκληρωτική κεντροποίηση, κατέστρεψαν τις ενδιάμεσες κοινότητες και δημιούργησαν κράτη όλο και πιο παρεμβατικά και τυραννικά.

Ας επιστρέψουμε μια φορά ακόμη στη Βεντέια, γιατί υπάρχουν συγκεκριμένες πτυχές της γενοκτονίας που αξίζουν λεπτομερή προσοχή. Οι "κολόνες ινφεράλ" του στρατηγού Τουρέο λειτουργούσαν σύμφωνα με ακριβείς οδηγίες. Κάθε στήλη, αποτελούμενη από περίπου 2.000 έως 5.000 στρατιώτες, έπρεπε να διασχίσει συστηματικά έναν συγκεκριμένο τομέα της Βεντέια, καταστρέφοντας τα πάντα. Οι γραπτές διαταγές προσδιόριζαν: να καούν όλα τα χωριά, τα δάση, οι λόφοι; να κατασχεθούν όλοι οι σπόροι και οι ζωοτροφές; να θανατωθούν όλα τα ζώα; να εκτελούνται όλοι οι κάτοικοι που βρίσκονται.

Ήταν απόλυτη καμένη γη. Αλλά όχι καμένη γη με στρατιωτικούς όρους, όπου καταστρέφεται η υποδομή για να αρνηθείς πόρους στον εχθρό. Ήταν καμένη γη γενοκτονίας, όπου ο στόχος ήταν να καταστεί η ίδια η γη ακατοίκητη, ώστε ακόμα και οι επιζώντες να μην μπορούν να επιστρέψουν. Δηλητηρίαζαν πηγάδια, έκαιγαν καλλιεργημένα χωράφια, σκότωναν ολόκληρα κοπάδια αφήνοντας τα πτώματα να σαπίσουν. Ήταν πόλεμος κατά της ίδιας της γης που κατοικούσαν οι κληρονόμοι της Υπόσχεσης, σε μια προσπάθεια να βεβηλώσουν και να μολύνουν το έδαφος που είχε αγιαστεί από την παρουσία του λαού του Χριστού.

Οι μάρτυρες άφησαν φρικτές μαρτυρίες. Ένας ρεπουμπλικάνος αξιωματικός, Ντελαμάρ, έγραψε: " Είδα φρικαλεότητες που δεν έπρεπε να είχα δει. Είδα παιδιά να σφαγιάζονται κάτω από τις μπαταρίες των στρατιωτών μας ενώ οι μητέρες τους έφευγαν φωνάζοντας. Είδα τα κεφάλια παιδιών να περνάνε από τις άκρες των μπαταριών των στρατιωτών ενώ προχωρούσαν." Μια άλλη μαρτυρία, από τον στρατηγό Χάξο: "Ολόκληρα χωριά καίγονται. Οι γυναίκες βιάζονται και μετά εκτελούνται. Τα μικρά παιδιά συνθλίβονται κάτω από τα πόδια των

καταλόγους."

Αλλά το πιο σοκαριστικό είναι ότι πολλές από αυτές τις αφηγήσεις δεν προέρχονται από κριτικούς, αλλά από τους ίδιους τους δράστες, που γράφουν περήφανα για τα "κατορθώματά" τους. Είχαν εκπαιδευτεί τόσο πλήρως από την επαναστατική ιδεολογία που πίστευαν ειλικρινά ότι έκαναν κάτι ηρωικό και αναγκαίο. Η ιδεολογική πλύση εγκεφάλου είχε μετατρέψει κοινούς ανθρώπους σε τέρατα ικανά να σφάξουν μωρά χωρίς τύψεις.

Και αυτό απεικονίζει μια βαθιά ψυχολογική αλήθεια: όταν πείσεις κάποιον ότι υπηρετεί μια υπέρτατη αιτία, ότι χτίζει έναν καλύτερο κόσμο, ότι οι εχθροί δεν είναι πραγματικά ανθρώπινοι αλλά εμπόδια στην πρόοδο, αυτός ο κάποιος γίνεται ικανός για οποιαδήποτε θηριωδία. Οι επαναστατικοί στρατιώτες πίστευαν ειλικρινά ότι οι Βεντεάνοι ήταν "κακοποιοί", "φανατικοί", υπο-άνθρωποι που εμπόδιζαν τη δοξασμένη πορεία της Ιστορίας προς την ελευθερία, την ισότητα και την αδελφότητα.

Ελευθερία; Σας το λένε αυτό ενώ εφαρμόζουν ολιγαρχική δικτατορία. Ισορροπία; Ενώ δημιουργούν μια νέα αριστοκρατία επαναστατικών επιτρόπων. Αδελφότητα; Ενώ πνίγουν ολόκληρες οικογένειες στη Λοάρη. Οι όμορφες λέξεις πάντα κρύβουν φρικτές πραγματικότητες.

Στην Πορτογαλία, η ίδια απελευθερωτική ρητορική συνόδευε την συστηματική καταστροφή της παραδοσιακής τάξης. Οι φιλελεύθεροι αυτοπροβαλλόταν ως υπερασπιστές της προόδου ενάντια στον σκοταδισμό, της λογικής ενάντια στη δεισιδαιμονία, του λαού ενάντια στους τυράννους. Αλλά ποιος πραγματικά ωφελήθηκε από τις φιλελεύθερες επαναστάσεις; Όχι οι αγρότες, που έχασαν τις κοινές γαίες και την υποστήριξη των θρησκευτικών ιδρυμάτων. Όχι οι τεχνίτες, που είδαν τις συντεχνίες τους να διαλύονται και ρίχτηκαν στον σφοδρό ανταγωνισμό της ελεύθερης αγοράς. Όχι ο κοινός λαός, που αντάλλαξε την ατελή σταθερότητα της παραδοσιακής μοναρχίας με την χρόνια αστάθεια του διαφθαρμένου κοινοβουλευτισμού.

Ωφελήθηκαν οι κερδοσκόποι που αγόρασαν κατασχεθέντα ακίνητα, οι χρηματοδότες που δάνεισαν χρήματα σε χρεωμένα καθεστώτα, οι επαγγελματίες πολιτικοί που έκαναν καριέρα στ η νέα τάξη, οι διανοούμενοι που δικαιολογούσαν ιδεολογικά την λεηλασία, και τα διεθνή δίκτυα που κέρδισαν έλεγχο πάνω σε έθνη που ήταν προηγουμένως ανεξάρτητα.

Παρατηρήστε την Πορτογαλία σήμερα: μια ασταθής δημοκρατία, μόνιμα χρεωμένη, πολιτιστικά αποκομμένη, δημογραφικά μαραζωμένη, διοικούμενη από μια διαφθαρμένη πολιτική τάξη που υποτάσσεται σε διεθνή συμφέροντα. Συγκρίνετε με την Πορτογαλία του πεντακοστού, που κατέκτησε τον κόσμο, φέρνοντας

τον Σταυρό στα πέρατα της Γης, ιδρύοντας μια αυτοκρατορία όπου ο ήλιος ποτέ δεν έδυε, εκπληρώνοντας την ευαγγελική αποστολή που είχε διατάξει ο ίδιος ο Χριστός. Από κατακτητές του κόσμου σε παρακαλετές στην Ευρώπη, από ιεραπόστολους της πίστης σε προπαγανδιστές του ηθικού σχετικισμού. Να το καρπός των " απελευθερωτικών" επαναστάσεων.

Ας επιστρέψουμε στο εσχατολογικό νήμα αυτής της αφήγησης, γιατί είναι ουσιώδες να κατανοήσουμε ότι δεν συζητάμε μόνο για πολιτική ή στρατιωτική Ιστορία. Συζητάμε για την προσωρινή εκδήλωση του αιώνιου πνευματικού πολέμου. Η Αποκάλυψη του Ιωάννη δεν είναι μόνο προφητεία για μακρινά μελλοντικά γεγονότα· είναι αποκάλυψη του σταθερού προτύπου του πολέμου μεταξύ του Δράκοντα και των αγίων.

Η Αποκάλυψη 12 περιγράφει τον Δράκοντα να κάνει πόλεμο κατά "του υπολοίπου της απογόνου του, αυτών που τηρούν τις εντολές του Θεού και έχουν τη μαρτυρία του Χριστού". Ποιοι είναι αυτοί; Είναι ακριβώς οι πιστοί που, μέσα στους αιώνες, διατήρησαν την πίστη τους ενάντια σε όλες τις διωγμούς. Είναι οι μάρτυρες των ρωμαϊκών κατακομβών. Είναι οι χριστιανοί που σφαγιάστηκαν από τους μουσουλμάνους. Είναι οι αλβιγηνές, οι βαλντεζανοί, οι ουγενότοι. Είναι οι Βεντεάνοι. Είναι οι μιγκελίστες Πορτογάλοι. Είναι όλοι αυτοί που αρνήθηκαν να προσκυνήσουν στο θυσιαστήριο του κόσμου και παρέμειναν πιστοί στον Βασιλιά των Βασιλέων.

Και οι απόγονοι του Σαμαέλ; Είναι οι συνειδητοί ή ασυνείδητοι υπηρέτες του Δράκοντα. Από τη στιγμή που ο Χριστός προσδιόρισε σαφώς στον Ιωάννη 8:44 εκείνους του οποίους ο πατέρας είναι ο διάβολος, ο πατέρας του ψεύδους και φονιάς από την αρχή, η γραμμή της μάχης έχει χαραχθεί. Οι συναγωγές του Σατανά που αναφέρονται στην Αποκάλυψη 2:9 και 3:9 δεν είναι απλές μεταφορές· είναι θεσμικές πραγματικότητες μέσα στους αιώνες.

Αυτοί οι υπηρέτες του Πρίγκιπα του Σκότους λειτουργούν μέσω πολλαπλών μετώπων: φιλοσοφικά (Φωτισμός, Θετικισμός, Υλισμός), πολιτικά (επανάσταση, υπονόμευση, κατεδάφιση παραδοσιακών δομών), οικονομικά (τοκογλυφία, κερδοσκοπία, χρηματοοικονομικός έλεγχος), πολιτισμικά (προπαγάνδα, ηθική παρακμή, σχετικισμός) και θρησκευτικά (αιρετικές διδασκαλίες, σχίσματα, διείσδυση). Οι γαλλικές και πορτογαλικές επαναστάσεις ήταν συντονισμένες εκφράσεις αυτού του πολυμετώπου πολέμου.

Δεν είναι σύμπτωση ότι και οι δύο Επαναστάσεις επιτέθηκαν ακριβώς στους ίδιους στόχους, με την ίδια σειρά, χρησιμοποιώντας σχεδόν ταυτόσημη ρητορική. Πρώτον, απονομιμοποίηση της ιδεολογίας της μοναρχίας και της Εκκλησίας μέσω δεκαετιών φιλοσοφικής προπαγάνδας. Δεύτερον, χρηματοοικονομική κρίση που δημιουργήθηκε ή επιδεινώθηκε για να αποσταθεροποιήσει το καθεστώς. Τρίτον, κινητοποίηση δυσαρεστημένων αστικών μαζών. Τέταρτον, πολιτικό πραξικόπημα που καθοδηγείται από προδότες ελίτ. Πέμπτον, εφαρμογή ριζικών μεταρρυθμίσεων υπό το πρόσχημα της ανάγκης. Έκτον, λαϊκή αντίσταση των πιστών στην επανάσταση. Έβδομον, γενοκτονική καταστολή της αντίστασης. Όγδοον, εδραίωση του νέου καθεστώτος μέσω τρόμου και προπαγάνδας.

Αυτό το πρότυπο επαναλαμβάνεται με τρομακτική κανονικότητα σε όλες τις μεγάλες επαναστάσεις: αγγλική (1640s), γαλλική (1789), πορτογαλική (1820/1910), ρωσική (1917), ισπανική (1931), κινεζική (1949). Οι τοπικές ειδικότητες διαφέρουν, αλλά η βαθιά δομή παραμένει ταυτόσημη. Αυτό υποδηλώνει έντονα συντονισμό όχι μόνο ανθρώπινο, αλλά και πνευματικό. Είναι τοπικές εκδηλώσεις ενός και μόνο κοσμικού πολέμου.

Οι Μασόνοι, αυτά τα χρήσιμα εργαλεία των απογόνων του Σαμαέλ, παίζουν κρίσιμο ρόλο ως οργανωτικό δίκτυο. Οι μασονικές στοές παρείχαν – και παρέχουν – επικοινωνιακή, ιδεολογική και χρηματοοικονομική υποδομή για επαναστατικά κινήματα. Δεν είναι θεωρία συνωμοσίας; Είναι καταγεγραμμένη Ιστορία. Οι ηγέτες της Γαλλικής Επανάστασης ήταν κατά κύριο λόγο Μασόνοι. Οι φιλελεύθεροι επαναστάτες Πορτογάλοι του 1820 ήταν Μασόνοι. Οι ρεπουμπλικάνοι του 1910 ήταν Μασόνοι. Οι Ρώσοι μπολσεβίκοι είχαν εκτενείς μασονικές συνδέσεις.

Η μασονία παρουσιάζεται ως φιλανθρωπική κοινωνία αφιερωμένη σε υψηλά ιδανικά παγκόσμιας αδελφότητας. Στην πράξη, λειτουργεί ως πέμπτη φάλαγγα μέσα στα χριστιανικά έθνη, εργ αζόμενη συστηματικά για την κατεδάφιση των παραδοσιακών δομών και την υλοποίηση μιας κοσμικής-ανθρωπιστικής ατζέντας που είναι θεμελιωδώς αντιχριστιανική. Οι όρκοι αίματος, οι μυστικές τελετές, η κρυφή ιεραρχική δομή, όλα δείχνουν τη θρησκευτική φύση της μασονίας – μια θρησκεία μυστηρίων που ανταγωνίζεται άμεσα τον Χριστιανισμό.

Και δεν είναι ασήμαντο το γεγονός ότι οι ανώτεροι βαθμοί της μασονίας είναι ρητά λουσιφεριανοί. Ο Άλμπερτ Πάικ, μασονική αυθεντία του 19ου αιώνα, έγραψε στο "Ηθική και Δόγμα": "Λούσιφερ, ο Φορέας του Φωτός! Ξένο και μυστήριο όνομα για να αποδοθεί στο Πνεύμα των Σκοταδιών! Λούσιφερ, ο Υιός της Αυγής! Αυτός είναι που φέρνει το Φως;" Αυτή η διαβολική αντιστροφή – να παρουσιάζεται ο Πατέρας του Ψεύδους ως φορέας φωτισμού – βρίσκεται στον πυρήνα της μασονίας και, κατά συνέπεια, των επαναστάσεων που αυτή χρηματοδοτεί.

Οι επαναστάσεις εμφανίζονται ως κινήματα φωτισμού, φέρνοντας το φως της λογικής για να διαλύσουν τα σκοτάδια της δεισιδαιμονίας. Αλλά το φως που φέρνουν είναι το ψευδές φως του Λούσιφερ, που τυφλώνει αντί να φωτίζει, που οδηγεί στο βάραθρο ενώ υπόσχεται ανύψωση. Οι ιστορικοί καρποί μιλούν από μόνοι τους: όπου κι αν θριαμβεύουν οι επαναστάσεις, ακολουθούν μαζικοί θάνατοι, πολιτιστική καταστροφή, ηθική παρακμή και σκλαβοποίηση των εθνών υπό νέες τυραννίες που είναι ακόμα πιο καταπιεστικές από τις παλιές.

Σκεφτείτε τη Γαλλία: πριν από την Επανάσταση, μια μεγάλη καθολική χώρα, πρωτότοκος κόρη της Εκκλησίας,

πολιτιστική και στρατιωτική δύναμη της Ευρώπης. Μετά την Επανάσταση και τις συνέπειές της, κοσμικοποιημένη, επαναστατικά ασταθής για μισό αιώνα, δημογραφικά αδύναμη, σήμερα ισλαμισμένη και πολιτιστικά αποξενωμένη από τις χριστιανικές της ρίζες. Σκεφτείτε την Πορτογαλία: πριν από τις φιλελεύθερες επαναστάσεις, παγκόσμια αυτοκρατορία, ιεραπόστολος της πίστης, ανακαλύπτης κόσμων. Μετά τις επαναστάσεις, αυτοκρατορία χαμένη, ασταθής και φτωχή δημοκρατία, σήμερα περιφερειακή άσχετη της γραφειοκρατημένης Ευρώπης.

Οι Βεντεάνοι πολέμησαν όχι μόνο για τη φυσική επιβίωση, αλλά και για την διατήρηση ενός πολιτισμού. Ήξεραν, διαισθητικά, ότι η Επανάσταση δεν αποσκοπούσε απλώς να αλλάξει την κυβέρνηση, αλλά να μεταμορφώσει ριζικά την ίδια τη φύση της κοινωνίας, καταστρέφοντας όλα όσα ήταν ιερά και παραδοσιακά. Γι' αυτό αντίσταθηκαν με ηρωική απελπισία. Γι' αυτό οι γυναίκες και τα παιδιά έπαιρναν όπλα όταν οι άνδρες έπεφταν. Γι' αυτό προτιμούσαν να πεθάνουν παρά να υποταχθούν.

Και πέθαναν χιλιάδες. Οι κολοσσιαίες στήλες σαρώνουν μεθοδικά την περιοχή για μήνες. Μετά την παρέλαση των επαναστατικών στρατευμάτων, απέμειναν μόνο στάχτες, πτώματα και σιωπή. Δημοκρατικοί μάρτυρες περιέγραψαν τη Βεντέια μετά τις εκστρατείες εξόντωσης ως τοπίο σεληνιακό, νεκρή γη όπου δεν κινιόταν τίποτα εκτός από τους κόρακες που τρέφονταν με τα άθαφτα πτώματα.

Υπήρξαν ήρωες ανάμεσα στους Βεντεάνους που αξίζουν να μνημονευτούν. Ο Ερρίκος ντε Λα Ροσχέζακελίν, νεαρός ευγενής μόλις 21 ετών που έγινε στρατηγός του καθολικού και βασιλικού στρατού, δήλωσε στις δυνάμεις: "Αν προχωρήσω, ακολουθήστε με; αν υποχωρήσω, σκοτώστε με; αν πεθάνω, εκδικηθείτε με!" Και πέθανε, μόλις 22 ετών, προδομένος και σκοτωμένος σε ενέδρα. Ο Φρανσουά Σαρέτ ντε Λα Κοντρί, άλλος ηγέτης των Βεντεάνων, που αιχμαλωτίστηκε και εκτελέστηκε το 1796, αρνήθηκε να έχει τα μάτια του καλυμμένα και διηύθυνε προσωπικά το εκτελεστικό απόσπασμα: "Ζήτω ο Βασιλιάς!" ήταν τα τελευταία του λόγια.

Υπήρξαν επίσης πολεμίστριες. Η Jeanne Léger, αγρότισσα που πολέμησε ντυμένη σαν άντρας. Η Renée Bordereau, που έχασε όλη την οικογένειά της και ορκίστηκε εκδίκηση, έγινε θρύλος ως "Η Θρυλική Ανζεβίνα". Αυτές οι γυναίκες δεν πολεμούσαν για αφηρημένη ιδεολογία, αλλά για τον Θεό, την οικογένεια και την πατρίδα – την φυσική τριάδα που οι επαναστάτες προσπαθούσαν να καταστρέψουν.

Στο επαναστατικό πλευρό, ποιους ήρωες έχουμε; Carrier, ο μαζικός πνιγέας. Turreau, ο εξολοθρευτής παιδιών. Westermann, που καυχιόταν ότι συνθλίβει μωρά. Ροβεσπιέρος, που έστελνε φίλους του χθες στην γκιλοτίνα σήμερα. Σαιν-Ζυστ, ο νεαρός φανατικός που μετέτρεψε τον τρόμο σε σύστημα. Τι γκαλερί τεράτων παρήγαγε η "ελευθερία, ισότητα και αδελφότητα"!

Η Βεντέια τελικά εξημερώθηκε όχι με στρατιωτική νίκη, αλλά με την εξάντληση μέσω γενοκτονίας. Απλώς δεν απέμειναν αρκετοί Βεντεάνοι για να συνεχίσουν τον αγώνα. Οι επιζώντες, τραυματισμένοι και διασκορπισμένοι, υποτάχθηκαν. Η περιοχή χρειάστηκε γενιές για να ανακάμψει δημογραφικά. Και ακόμη και σήμερα, περισσότερους από δύο αιώνες αργότερα, η Βεντέια παραμένει διακριτά καθολική και συντηρητική, διατηρώντας την αρχαία μνήμη του μαρτυρίου.

Η Πορτογαλία γνώρισε τους δικούς της μάρτυρες κατά τη διάρκεια των επαναστατικών περιόδων, αν και λιγότερο διαφημισμένους. Ιερείς που δολοφονήθηκαν κατά τις γαλλικές επιθέσεις, των οποίων τα ονόματα έχουν χαθεί. Θρησκευτικοί που σκοτώθηκαν κατά τις φιλελεύθερες επαναστάσεις. Ο ίδιος ο βασιλιάς Δ. Κάρλος και ο πρίγκιπας διάδοχος Λουίς Φιλίπε, δολοφονήθηκαν το 1908 από καρβονάριους (τρομοκρατική οργάνωση συνδεδεμένη με τη Μασονία) – προοίμιο της δημοκρατικής επανάστασης του 1910.

Ο βασιλικός φόνος του 1908 είναι ιδιαίτερα αποκαλυπτικός. Δεν ήταν πράξη αυθόρμητης απελπισίας, αλλά επιχείρηση προσεκτικά σχεδιασμένη από το επαναστατικό δίκτυο. Οι δολοφόνοι, Αλφρέντο Κόστα και Μανουέλ Μπουίτσα, ήταν καρβονάριοι συνδεδεμένοι με ρεπουμπλικανικές και μασονικές ομάδες. Μετά τη δολοφονία, αναδείχθηκαν αμέσως σε ήρωες από την ρεπουμπλικανική προπαγάνδα. Όταν η Δημοκρατία ανακηρύχθηκε δύο χρόνια αργότερα, τιμήθηκαν επίσημα ως μάρτυρες της ελευθερίας. Δολοφόνοι μεταμορφωμένοι σε εθνικούς ήρωες – να η ηθική ανατροπή που χαρακτηρίζει τις επαναστάσεις.

Δ. Κάρλος, παρά τα προσωπικά του ελαττώματα, ήταν ο χριστός του Θεού, ο νόμιμος βασιλιάς. Η δολοφονία του δεν ήταν απλώς πολιτικός φόνος, αλλά βεβήλωση. Και οι καρποί του βασιλικού φόνου; Η πορτογαλική Δημοκρατία, ασταθής από την αρχή, πέρασε από 45 κυβερνήσεις σε μόλις 16 χρόνια (1910-1926), βυθίστηκε σε χρέη, καταδίωξε την Εκκλησία σφοδρά, εμπλέκεται καταστροφικά στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο, και κορυφώθηκε σε στρατιωτική δικτατορία το 1926. Τόσο για την "ελευθερία" της δημοκρατίας!

Η Α' Παγκόσμιος Πόλεμος αξίζει αναφορά εδώ, γιατί ήταν σε πολλούς τομείς η αιματηρή συγκομιδή των επαναστατικών σπόρων που φυτεύτηκαν στον 19ο αιώνα. Οι εναπομείνασες χριστιανικές μοναρχίες της Ευρώπης κατέστρεψαν η μία την άλλη σε έναν παράφρονα αδελφοκτόνο πόλεμο, ενώ οι επαναστατικές δυνάμεις περίμεναν στις σκιές για να κληρονομήσουν τις ερείπια. Και κληρονόμησαν: η ρωσική αυτοκρατορία κατέρρευσε υπό τον μπολσεβικισμό, η αυστριακή-ουγγρική αυτοκρατορία διαμελίστηκε, η γερμανική αυτοκρατορία μετατράπηκε σε μια ασταθή δημοκρατία που τελικά παρήγαγε τον ναζισμό, η οθωμανική αυτοκρατορία κατέρρευσε.

Μόνο οι επαναστατικές δημοκρατίες – Γαλλία και Αγγλία (συνταγματική μοναρχία προσχηματικά, αλλά επαναστατική στην ουσία από το 1688) – αναδείχθηκαν "νικηφόρες". Και τι έκαναν με τη νίκη; Επιβλήθηκε μια φιλελεύθερη παγκόσμια τάξη βασισμένη σε επαναστατικές αρχές: εθνική αυτοδιάθεση

(καταστροφή παραδοσιακών πολυεθνικών αυτοκρατοριών), κοινοβουλευτική δημοκρατία (αντικατάσταση νόμιμων μοναρχιών), κοσμικότητα (περιθωριοποίηση της Εκκλησίας), και διεθνής χρηματοοικονομική τάξη (έλεγχος από τραπεζίτες).

Η Κοινωνία των Εθνών, πρόδρομος του ΟΗΕ, ήταν μια προσπάθεια να δημιουργηθεί μια παγκόσμια κυβέρνηση βασισμένη σε επαναστατικές αρχές. Απέτυχε, αλλά καθόρισε το προηγούμενο. Ο Δεύτερος Παγκόσμιος Πόλεμος θα παρείχε την αφορμή για μια δεύτερη προσπάθεια, αυτή τη φορά επιτυχημένη: η Οργάνωση Ηνωμένων Εθνών, αληθινό παγκόσμιο κοινοβούλιο των απογόνων του Σαμαέλ, από όπου εκπορεύονται συνεχώς αποφάσεις και συμβάσεις που προορίζονται να διαβρώσουν ακόμη περισσότερο τις τελευταίες αντιστάσεις του παραδοσιακού χριστιανικού πολιτισμού.

Αλλά ας επιστρέψουμε στον 18ο αιώνα και στη σύνδεση μεταξύ των επαναστάσεων. Η επαναστατική ιδεολογία είχε προετοιμαστεί προσεκτικά κατά τη διάρκεια των προηγούμενων δεκαετιών μέσω του λεγόμενου Φωτισμού. Οι Γάλλοι φιλόσοφοι – Βολταίρος, Ρουσσώ, Ντιντερό, Ντ'Αλμπέρ και οι σύντροφοί τους – δεν ήταν ανεξάρτητοι στοχαστές που εμφανίστηκαν αυθόρμητα. Ήταν, σε πολλές περιπτώσεις, χρηματοδοτούμενοι από πλούσιους προστάτες, συχνά συνδεδεμένους με διεθνείς χρηματοοικονομικά δίκτυα.

Ο Βολταίρος, ο πιο δηλητηριώδης από αυτούς τους διανοητικούς όφεις, αφιέρωσε ολόκληρη τη ζωή του στην επίθεση κατά του Χριστού και της Εκκλησίας Του. "Écrasez l'infâme!" ("Εσμάξτε την ανυπόφορη!") ήταν η κραυγή πολέμου του, αναφερόμενος στην Καθολική Εκκλησία. Τα γραπτά του, διανεμόμενα ευρέως μέσω μασονικών δικτύων, δηλητηρίασαν δύο γενιές μορφωμένων Ευρωπαίων. Ο Ρουσσώ, με το " Κοινωνικό Συμβόλαιο", παρείχε θεωρητική δικαιολόγηση για τη δημοκρατική τυραννία. Η "γενική θέληση" του Ρουσσώ θα γινόταν νομιμοποίηση για τον Τρόμο: όλα επιτρέπονται στο όνομα αυτής της αφηρημένης θέλησης, ερμηνευμένης βολικά από τους επαναστάτες ηγέτες.

Αυτές οι ιδεολογικές δηλητηριάσεις εισήχθησαν στην Πορτογαλία μέσω των ξενιτεμένων – Πορτογάλοι διανοούμενοι που σπούδαζαν στη Γαλλία και επέστρεφαν μολυσμένοι. Οι ακαδημίες, οι λογοτεχνικές κοινωνίες, οι διανοητικές σάλες έγιναν κέντρα διάδοσης των επαναστατικών ι δεών. Ο Μαρκήσιος ντε Πομπάλ, αν και υπηρετούσε την απόλυτη μοναρχία, εισήγαγε μεταρρυθμίσεις εμπνευσμένες από τον φωτισμένο δεσποτισμό που έσκαβαν τις παραδοσιακές βάσεις. Η εξορία των Ιησουιτών το 1759 ήταν σοβαρό πλήγμα κατά της Εκκλησίας και κατά της παραδοσιακής εκπαίδευσης.

Οι Ιησουίτες, παρά τις ανθρώπινες αδυναμίες τους, ήταν η ραχοκοκαλιά της καθολικής εκπαίδευσης και της πνευματικής αντίστασης απέναντι στη κοσμική τάση. Η απομάκρυνσή τους από την Πορτογαλία, τη Γαλλία, την Ισπανία και τελικά η προσωρινή τους κατάργηση από τον Πάπα (υπό πίεση των Βουλών των Βουρβόνων) το 1773, αντιπροσώπευε μια στρατηγική νίκη των αντιχριστιανικών δυνάμεων. Δημιούργησε ένα εκπαιδευτικό κενό που καλύφθηκε από διαφωτιστικές ιδέες.

Εδώ βλέπουμε ξανά τη σύνδεση μεταξύ Πορτογαλίας και Γαλλίας: και οι δύο απελάθηκαν οι Ιησουίτες την ίδια δεκαετία, υπό πίεση των ίδιων δικτύων επιρροής, προετοιμάζοντας το ιδεολογικό έδαφος για τις μελλοντικές επαναστάσεις. Τα πρότυπα επαναλαμβάνονται γιατί προέρχονται από μία και μοναδική πηγή.

Οι μασονικές στοές proliferavam και στις δύο χώρες κατά τον 18ο αιώνα. Στη Γαλλία, σχεδόν όλη η διανόηση και η πολιτική ελίτ συμμετείχε στη μασονία πριν από την Επανάσταση. Ο ίδιος ο Δούκας του Ορλεάνου, ξάδελφος του Βασιλιά Λουδοβίκου ΙΣΤ' και προδότης της γραμμής του, ήταν Μεγάλος Διδάσκαλος της γαλλικής μασονίας. Χρηματοδότησε την επαναστατική προπαγάνδα και υποστήριξε τους Ιακωβίνους, ελπίζοντας να κληρονομήσει τον θρόνο. Αντί γι' αυτό, τελικά αποκεφαλίστηκε από τα τέρατα που βοήθησε να δημιουργηθούν – μια απολαυστική ειρωνεία της Ιστορίας.

Στην Πορτογαλία, η μασονία εδραιώθηκε σταθερά στα τέλη του 18ου αιώνα και στις αρχές του 19ου. Οι γαλλικές εισβολές έφεραν ρεύμα Γάλλων μασόνων που στρατολόγησαν Πορτογάλους. Μετά το 1820, η πορτογαλική μασονία έγινε σχεδόν συνώνυμο του φιλελεύθερου κινήματος. Όλες οι κύριες φιλελεύθερες προσωπικότητες ήταν ομολογημένοι μασόνοι.

Η μασονία παρείχε οργανωτική υποδομή που τα κανονικά πολιτικά κόμματα δεν μπορούσαν να ανταγωνιστούν. Ήταν ένα διεθνές δίκτυο, με χρηματοδοτικές συνδέσεις, ικανότητα μυστικής επικοινωνίας, πειθαρχημένη ιεραρχία και κοινή ιδεολογία. Ένας επαναστάτης μασόνος από τη Λισαβόνα μπορούσε να ταξιδέψει στο Λονδίνο ή το Παρίσι και να βρει άμεση υποστήριξη από τις τοπικές στοές. Αυτός ο επαναστατικός διεθνισμός ήταν μια ισχυρή όπλο κατά των παραδοσιακών μοναρχιών που, παρά τις δυναστικές συνδέσεις, συχνά αντιμαχόνταν η μία την άλλη.

Και εδώ φτάνουμε σε ένα φαινομενικό παράδοξο: οι χριστιανικές μοναρχίες της Ευρώπης, που θα έπρεπε να είναι ενωμένες από την κοινή πίστη και την υπεράσπιση του χριστιανικού πολιτισμού, πέρασαν τους XVII και XVIII αιώνες πολεμώντας η μία την άλλη σε μικρόψυχες δυναστικές συγκρούσεις. Εν τω μεταξύ, τα επαναστατικά δίκτυα δούλευαν υπομονετικά, συντονισμένα, διεθνώς, προετοιμάζοντας την κατεδάφιση όλων τους.

Όταν τελικά η Επανάσταση ξέσπασε στη Γαλλία, οι ξένες μοναρχίες αρχικά προσπάθησαν να παρέμβουν. Η Αυστρία και η Πρωσία κήρυξαν πόλεμο στη επαναστατημένη Γαλλία το 1792. Αλλά το έκαναν με δισταγμό, διχασμένες, πάντα ανήσυχες για τις αμοιβαίες τους αντιπαλότητες. Αυτή η αδυναμία ενότητας ενάντια σε έναν κοινό εχθρό επέτρεψε στη επαναστατημένη Γαλλία όχι μόνο να επιβιώσει, αλλά τελικά να κατακτήσει μεγάλο μέρος της Ευρώπης υπό τον Ναπολέοντα.

Ο Ναπολέων είναι μια πολύπλοκη φιγούρα σε αυτή τη αφήγηση. Από τη μία πλευρά, αποκατέστησε κάποιες παραδοσιακές δομές: υπέγραψε Συμφωνία με την Εκκλησία, επανέφερε νομικούς κώδικες, στέφθηκε αυτοκράτορας. Από την άλλη πλευρά, παρέμεινε γιος της Επανάστασης, διαδίδοντας τον ναπολεόντειο κώδικα (βασισμένο σε επαναστατικές αρχές) σε όλη την Ευρώπη, καταστρέφοντας την Αγία Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία (τελευταίο τυπικό υπολείμμα της ενωμένης μεσαιωνικής χριστιανοσύνης) και επιτιθέμενος στον Πάπα.

Οι ναπολεόντειες επιθέσεις κατά της Πορτογαλίας και της Ισπανίας ήταν ιδιαίτερα σημαντικές. Η Ιβηρική χερσόνησος ήταν ένα από τα πιο συντηρητικά και καθολικά προπύργια της Ευρώπης. Έπρεπε να κατακτηθεί και να μετασχηματιστεί. Οι Ιβηρικοί Πόλεμοι (1807-1814) ήταν, επιφανειακά, στρατιωτικές συγκρούσεις μεταξύ της Γαλλίας και της Αγγλο-Πορτογαλικής-Ισπανικής Συμμαχίας. Στο βάθος, ήταν μια ιδεολογική πολέμου μεταξύ επανάστασης και παράδοσης.

Οι Ισπανοί αντάρτες και οι Πορτογάλοι πολίτες που αντιστάθηκαν στους Γάλλους δεν πολεμούσαν κυρίως για τον σύγχρονο εθνικισμό (έννοια που ήταν ακόμη σε πρώιμο στάδιο), αλλά για πίστη και βασιλιά. Οι πολεμικές κραυγές ήταν "Ζήτω η Παρθένος!" και "Ζήτω ο Βασιλιάς!" Οι θηριωδίες που διαπράχθηκαν από τους Γάλλους στρατιώτες κατά των πολιτών – καταγεγραμμένες γραφικά στις φρικτές χαλκογραφίες του Γκόγια – δεν ήταν απλώς κοινή στρατιωτική βαρβαρότητα, αλλά αντανάκλαση του ιδεολογικού επαναστατικού μίσους κατά του καθολικού λαού.

Όταν τελικά ο Ναπολέων έπεσε και το Κογκρέσο της Βιέννης (1814-1815) προσπάθησε να αποκαταστήσει την ευρωπαϊκή τάξη, ήταν πια πολύ αργά. Οι επαναστατικές ιδέες είχαν διαδοθεί ανεπανόρθωτα. Η Ιερή Συμμαχία, μια προσπάθεια των ρωσικών, αυστριακών και προυσιανών μοναρχιών να διατηρήσουν την παραδοσιακή τάξη, σαμποταρίστηκε από την αρχή από την Αγγλία, η οποία είχε ήδη υιοθετήσει αρκετή φιλελεύθερη ιδεολογία για να θεωρήσει την απόλυτη αποκατάσταση απαράδεκτη.

Και εδώ βλέπουμε τον κρίσιμο ρόλο της Αγγλίας σε αυτή τη saga. Η "Δόξα Επανάσταση" της Αγγλίας το 1688 υπήρξε, σε πολλές πτυχές, πρόδρομος της Γαλλικής Επανάστασης. Ο Γουλιέλμος της Οράγγης, χρηματοδοτούμενος από Ολλανδούς και Άγγλους τραπεζίτες, ανέτρεψε τον νόμιμο βασιλιά Ιάκωβο Β΄ και εγκαθίδρυσε συνταγματική μοναρχία όπου το Κοινοβούλιο (ελεγχόμενο από την ολιγαρχία των αριστοκρατών και των χρηματοδοτών) κατείχε πραγματική εξουσία. Η Δήλωση Δικαιωμάτων του 1689 καθόρισε πολλές αρχές που αργότερα θα επανεμφανίζονταν στις επαναστατικές συντάξεις.

Η Αγγλία, επομένως, υπήρξε ένα εργαστήριο όπου δοκιμάστηκαν επαναστατικές τεχνικές που στη συνέχεια θα εφαρμοστούν σε ηπειρωτική κλίμακα. Και η Αγγλία στήριξε σταθερά φιλελεύθερες κινήσεις στην ήπειρο κατά τον 19ο αιώνα, συμπεριλαμβανομένων των Πορτογάλων φιλελεύθερων. Όχι από αλτρουισμό, αλλά επειδή τα χρεωμένα φιλελεύθερα καθεστώτα ήταν πιο εύκολα ελεγχόμενα από τα βρετανικά χρηματοοικονομικά συμφέροντα.

ότι παραδοσιακές απόλυτες μοναρχίες.

Η Πορτογαλία έγινε, στην πραγματικότητα, ημι-προτεκτοράτο της Αγγλίας μετά τους ναπολεόντειους πολέμους. Οι εμπορικές συνθήκες ευνοούσαν σε μεγάλο βαθμό την Αγγλία. Η βρετανική στρατιωτική παρουσία στην Πορτογαλία κατά τη διάρκεια των πολέμων είχε δημιουργήσει εξάρτηση. Όταν ξέσπασε ο εμφύλιος πόλεμος μεταξύ φιλελεύθερων και απολυταρχικών, η Αγγλία υποστήριξε αποφασιστικά τους φιλελεύθερους, παρέχοντας τους κρίσιμη ναυτική και χρηματοοικονομική υποστήριξη. Ο Δ. Πέτρος IV (Δ. Πέτρος I της Βραζιλίας), ηγέτης των φιλελεύθερων, ήταν βαθιά συνδεδεμένος με μασονικές αλυσίδες και είχε βρετανική υποστήριξη.

Η φιλελεύθερη νίκη στην Πορτογαλία το 1834 ήταν, επομένως, νίκη της διεθνούς επαναστατικής ατζέντας όσο και εγχώριο πορτογαλικό γεγονός. Και τα αποτελέσματα ήταν προβλέψιμα: χρόνια πολιτική αστάθεια, αυξανόμενη χρέωση, απώλεια διεθνούς επιρροής, αδιάκοποι θρησκευτικοί συγκρούσεις και αργή αγωνία του έθνους.

Η διάλυση των θρησκευτικών τάξεων το 1834 αξίζει πιο λεπτομερή ανάλυση, διότι παραδειγματίζει τέλεια τον αντιχριστιανικό χαρακτήρα της φιλελεύθερης επανάστασης. Δεν ήταν μια λογική διοικητική μέτρηση; ήταν ιδεολογική επίθεση. Οι θρησκευτικές τάξεις ασκούσαν αναντικατάστατες κοινωνικές λειτουργίες: εκπαίδευση (οι Ιησουίτες, Ορατοριανοί, διδακτικές κοινότητες), υγεία (νοσοκομειακές τάξεις), φιλανθρωπία (Φραγκισκανοί, Μεσερδάριοι), γεωργία (Κιστερκιανοί, Βενεδικτίνοι) και πολιτιστική διατήρηση (Βενεδικτίνοι, Κανονικοί).

Καταργώντας αυτές τις τάξεις, κατάσχοντας τις περιουσίες τους και διασκορπίζοντας τα μέλη τ ους, οι φιλελεύθεροι δεν επιτέθηκαν μόνο στην Εκκλησία· κατέστρεψαν την κοινωνική υποδομή. Τα μοναστικά σχολεία έκλεισαν· ποιος θα εκπαίδευε τα παιδιά; Τα θρησκευτικά νοσοκομεία έκλεισαν· ποιος θα φρόντιζε τους ασθενείς; Οι οίκοι ευγηρίας καταργήθηκαν· ποιος θα ταΐζει τους φτωχούς; Η φιλελεύθερη απάντηση ήταν: το Κράτος. Αλλά το φιλελεύθερο πορτογαλικό κράτος, χρόνια χρεοκοπημένο και αποδιοργανωμένο, ποτέ δεν κατάφερε να αντικαταστήσει κατάλληλα τις θρησκευτικές ιδρύσεις που είχε καταστρέψει.

Το αποτέλεσμα ήταν η πολιτιστική και κοινωνική φτώχεια. Ο δείκτης αλφαβητισμού, που είχε αυξηθεί αργά υπό τη θρησκευτική εκπαίδευση, σταμάτησε. Η υγειονομική περίθαλψη επιδεινώθηκε. Οι φτωχοί, που έβρισκαν καταφύγιο στις θρησκευτικές ιδρύσεις, έμειναν εγκαταλειμμένοι. Αλλά οι φιλελεύθεροι δεν ενδιαφέρονταν πραγματικά για την ευημερία του λαού· τους ενδιέφερε να καταστρέψουν την εξουσία της Εκκλησίας και να αρπάξουν τον πλούτο της.

Οι κατασχεθείσες ιδιοκτησίες – εκτενείς εκτάσεις γης, αστικά κτίρια, έργα τέχνης, βιβλιοθήκες, αρχεία – πουλήθηκαν σε δημόσιους πλειστηριασμούς σε εξευτελιστικές τιμές. Οι αγοραστές ήταν, όπως αναμενόταν,

ιδιωτικοί κερδοσκόποι συνδεδεμένοι με το φιλελεύθερο καθεστώς, ξένοι έμποροι (ιδιαίτερα Άγγλοι) και μέλη της νέας φιλελεύθερης αστικής τάξης. Ήταν μια μαζική μεταφορά πλούτου από την Εκκλησία (η οποία τον χρησιμοποιούσε για κοινοτικούς σκοπούς, παρά τις αναπόφευκτες ανθρώπινες αδυναμίες) σε ιδιωτικούς κερδοσκόπους (οι οποίοι τον χρησιμοποιούσαν αποκλειστικά για προσωπικό κέρδος).

Οι μοναστικές βιβλιοθήκες, αποθήκες αιώνων συσσωρευμένης γνώσης, διασκορπίστηκαν ή καταστράφηκαν. Πολύτιμα μεσαιωνικά χειρόγραφα εξαφανίστηκαν στην αγορά αντίκας ή χρησιμοποιήθηκαν κυριολεκτικά ως περιτυλίγματα. Φωτισμένοι κώδικες, ιστορικά έγγραφα, γενεαλογικά αρχεία – ανεκτίμητη κληρονομιά χάθηκε λόγω εγκληματικής αμέλειας ή σκόπιμης καταστροφής.

Και γιατί αυτή η ειδική οργή κατά των ιστορικών και γενεαλογικών εγγράφων; Επειδή τεκμηρίωναν τη συνεχιζόμενη ιστορική πορεία των Ιβήρων από τους αρχαίους χρόνους, συμπεριλαμβάνοντας συνδέσεις με τις αρχαίες μετανάστες των κληρονόμων της Υπόσχεσης. Επειδή αποδείκνυαν τη νομιμότητα των βασιλικών και ευγενών γραμμών. Επειδή πιστοποιούσαν την νόμιμη ιδιοκτησία γης και δικαιωμάτων. Επειδή διατηρούσαν ιστορική μνήμη που οι επαναστάτες ήθελαν να σβήσουν για να επιβάλουν πιο εύκολα τη φτιαγμένη τους αφήγηση του " προόδου" ενάντια στον "σκοταδισμό".

Αυτό το πρότυπο καταστροφής αρχείων επαναλαμβάνεται σε όλες τις επαναστάσεις. Οι Γάλλοι επαναστάτες έκαψαν συστηματικά τα ευγενικά και εκκλησιαστικά αρχεία. Οι μπολσεβίκοι κατέστρεψαν ή παραποίησαν μαζικά ιστορικά αρχεία. Οι μαοϊστές, κατά την Πολιτιστική Επανάσταση, κατέστρεψαν χιλιάδες χρόνια ναούς και έκαψαν εκατομμύρια αρχαία βιβλία. Δεν είναι παράλογος βανδαλισμός· είναι σκόπιμη διαγραφή της συλλογικής μνήμης, για να δημιουργηθεί ο "νέος άνθρωπος" χωρίς ρίζες, χωρίς παρελθόν, τέλεια εύπλαστος.

Στη Βεντέια, μετά τη γενοκτονία, οι επαναστάτες προσπάθησαν κυριολεκτικά να σβήσουν την περιοχή από τον χάρτη. Προτάθηκαν σχέδια για να μετονομαστούν η περιοχή, να ξανακατοικηθεί από επαναστάτες αποίκους και να εξαλειφθεί κάθε μνήμη για ό,τι είχε συμβεί εκεί. Ευτυχώς, αυτά τα ακραία σχέδια δεν πραγματοποιήθηκαν πλήρως, αλλά η πρόθεση ήταν σαφής: όχι μόνο να σκοτώσουν τους Βεντεανούς, αλλά και να σβήσουν την ίδια τους την ιστορική ύπαρξη.

Κατά τον 19ο αιώνα, η Βεντέια είχε ουσιαστικά διαγραφεί από την επίσημη ιστοριογραφία της Γαλλίας. Τα σχολικά εγχειρίδια δεν την ανέφεραν, ή την παρουσίαζαν ως μια απλή εξέγερση αγροτών που manipuλούνταν από φανατικούς ιερείς και φιλόδοξους ευγενείς. Η πραγματικότητα – η σκόπιμη γενοκτονία του καθολικού πληθυσμού από επαναστατικό καθεστώς – ήταν προσεκτικά κρυμμένη. Μόνο στο τέλος του 20ου αιώνα, χάρη σε γεν courageous ιστορικούς όπως ο Reynald Secher, η αλήθεια άρχισε να αναδύεται.

Και ακόμα και σήμερα, η πλήρης ιστορία της Βεντέια παραμένει αμφιλεγόμενη στη Γαλλία. Προτάσεις για επίσημη αναγνώριση της γενοκτονίας αντιμετωπίζουν σφοδρή αντίσταση από τομείς που εξακολουθούν να λατρεύουν τη Γαλλική Επανάσταση ως θεμελιώδες γεγονός της μοντερνικότητας. Η παραδοχή της γενοκτονίας της Βεντέια θα σήμαινε αμφισβήτηση της ηθικής νομιμότητας της ίδιας της Επανάστασης – και αυτό, για τους Γάλλους ρεπουμπλικάνους, είναι αδιανόητο ανάθεμα.

Στην Πορτογαλία, συνέβη μια παρόμοια διαδικασία: οι εμφύλιοι πόλεμοι του 19ου αιώνα, οι θρησκευτικές διώξεις, οι σφαγές των Καθολικών και των Μοναρχικών ελαχιστοποιήθηκαν ή αγνοήθηκαν από την ρεπουμπλικανική ιστοριογραφία. Δ. Μιγέλ, ο απόλυτος βασιλιάς, μετατράπηκε σε κακό χαρακτήρα της επίσημης αφήγησης, ενώ οι φιλελεύθεροι ηρωοποιήθηκαν. Μόνο πρόσφατα αρχίζουν να εμφανίζονται πιο ισορροπημένες μελέτες.

Αλλά η ιστορική αλήθεια, αν και μπορεί να κατασταλεί προσωρινά, τελικά αναδύεται. Τα έγγραφα επιβιώνουν σε σκοτεινά αρχεία. Οι μνήμες επιμένουν σε προφορικές παραδόσεις. Οι απόγονοι των σφαγιασθέντων διατηρούν τις ιστορίες. Και όταν οι έντιμοι ερευνητές εξετάζουν τις πρωτογενείς πηγές, ανακαλύπτουν πραγματικότητες που αντιφάσκουν ευθέως με τις επίσημες αφηγήσεις.

Τώρα, ας εμβαθύνουμε λίγο περισσότερο στη σκατολογική διάσταση αυτής της ανάλυσης. Το Βιβλίο του Δανιήλ, ειδικά τα κεφάλαια 2, 7 και 8, παρουσιάζει προφητική όραση της διαδοχής των παγκόσμιων αυτοκρατοριών. Η παραδοσιακή χριστιανική ερμηνεία ταυτίζει αυτές τις αυτοκρατορίες με τη Βαβυλώνα, τη Μηδία-Περσία, την Ελλάδα και τη Ρώμη. Η Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία, σύμφωνα με αυτήν την ερμηνεία, ποτέ δεν κατέρρευσε πραγματικά; μετατράπηκε στον χριστιανικό πολιτισμό της Ευρώπης.

Οι χριστιανικές μοναρχίες της Ευρώπης ήταν, σε αυτή την κατανόηση, νόμιμοι διάδοχοι της Ρώμης – όχι της παγανιστικής αυτοκρατορικής Ρώμης, αλλά της χριστιανισμένης Ρώμης, αγιασμένης από τη μεταστροφή του Κωνσταντίνου και από την καθιέρωση του χριστιανισμού ως επίσημης θρησκείας. Η Αγία Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία, παρά τις πρακτικές της περιορισμούς, εκπροσωπούσε συμβολικά αυτή τη συνέχεια.

Όταν ο Ναπολέων διαλύσει την Αγία Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία το 1806, δεν ήταν απλώς μια πολιτική πράξη· ήταν ένα συμβολικό χτύπημα κατά της ίδιας της ιδέας της ενωμένης χριστιανοσύνης. Και δεν ήταν σύμπτωση ότι οι Γάλλοι επαναστάτες είχαν προηγουμένως καταργήσει το χριστιανικό ημερολόγιο (1793), αντικαθιστώντας το με το επαναστατικό ημερολόγιο που ξεκινούσε το "Έτος Α της Δημοκρατίας" – μια βλασφημία που επιχείρησε να επανεκκινήσει την Ιστορία, σβήνοντας τον Χριστό και ιδρύοντας μια νέα εποχή.

Οι επαναστάσεις, επομένως, δεν στοχεύουν μόνο στην αλλαγή κυβερνήσεων ή οικονομικών συστημάτων. Στοχεύουν στην establishment μιας ριζικά νέας παγκόσμιας τάξης, βασισμένης σε αντιχριστιανικές αρχές: λαϊκή κυριαρχία αντί για θεϊκή κυριαρχία, δικαιώματα του ανθρώπου αντί για θεϊκό νόμο, αυτόνομη λογική αντί για αποκάλυψη, υλική πρόοδος αντί για πνευματική σωτηρία. Ήταν, και είναι, μια προσπάθεια να χτίσουμε τον σύγχρονο Πύργο της Βαβέλ.

Και όπως η αρχαία Βαβέλ, είναι καταδικασμένη σε αποτυχία. Αλλά θα προκαλέσει immense suffering στη διαδικασία. Ήδη έχει προκαλέσει: οι τρεις αιώνες από την αρχή των φιλελεύθερων επαναστάσεων έχουν μαρτυρήσει καταστροφικούς παγκόσμιους πολέμους, γενοκτονίες σε βιομηχανική κλίμακα, πρωτοφανείς ολοκληρωτισμούς, επιτάχυνση της ηθικής παρακμής και πνευματική καταστροφή ολόκληρων πολιτισμών.

Οι κληρονόμοι της Υπόσχεσης στη Δυτική Ευρώπη – αυτοί οι λαοί που, σύμφωνα με την αγγλο-ισραηλιτική, ιβηρο-ισραηλιτική και γαλλο-ισραηλιτική προοπτική, είναι απόγονοι των χαμένων φυλών του Ισραήλ – έχουν γίνει ειδικός στόχος αυτού του πολέμου γιατί αντιπροσωπεύουν το μεγαλύτερο εμπόδιο στα παγκοσμιοποιητικά σχέδια των απογόνων του Σαμαέλ. Ένας λαός που είναι συνειδητός της βιβλικής του κληρονομιάς, πιστός στον Χριστό, ριζωμένος σε χιλιανές παραδόσεις, οργανωμένος σε οργανικές κοινωνικές δομές, είναι ακατάλληλος προς διακυβέρνηση από τους αρχιτέκτονες της Νέας Παγκόσμιας Τάξης.

Γι' αυτό, για αιώνες, αυτοί οι λαοί έχουν υποστεί συστηματικές επιθέσεις: ιδεολογικά (Φωτισμός, φιλελευθερισμός, σοσιαλισμός), πολιτικά (επαναστάσεις, εμφύλιοι πόλεμοι), στρατιωτικά (παγκόσμιοι πόλεμοι), οικονομικά (χρεωκοπία, εκμετάλλευση) και πολιτισμικά (προπαγάνδα, εκφυλισμός). Ο στόχος είναι πάντα ο ίδιος: να αποριζωθούν, να ατομιστούν, να συγχέονται, να αποδυναμωθούν και τελικά να υποταχθούν πλήρως.

Οι χριστιανικές μοναρχίες, παρά τις ανθρώπινες ατέλειές τους, αποτελούσαν θεσμικό εμπόδιο σε αυτό το σχέδιο. Γι' αυτό έπρεπε να κατεδαφιστούν. Και κατεδαφίστηκαν, μία προς μία, κατά τη διάρκεια των 19ου και 20ού αιώνα. Σήμερα, οι εναπομείνασες μοναρχίες στην Ευρώπη είναι συνταγματικές, δηλαδή διακοσμητικές – βασιλιάδες και βασίλισσες που βασιλεύουν αλλά δεν κυβερνούν, σύμβολα κενά από πραγματική εξουσία, διατηρούμενα μόνο επειδή δεν αποτελούν πλέον απειλή.

Η κατεδάφιση των μοναρχιών προχώρησε χέρι-χέρι με την υποχρεωτική κοσμικοποίηση των κοινωνιών. Η Εκκλησία, σταδιακά περιθωριοποιημένη, έχασε κοινωνική επιρροή. Η εκπαίδευση κοσμικοποιήθηκε. Οι θρησκευτικές γιορτές αντικαταστάθηκαν από κοσμικές αργίες. Ο θρησκευτικός γάμος έχασε τη νομική του πρωτοκαθεδρία υπέρ του πολιτικού γάμου. Διαζύγιο, αντισύλληψη, άμβλωση, ευθανασία – όλες οι παραδοσιακές ηθικές προστασίες κατεδαφίστηκαν συστηματικά.

Και σήμερα, στον 21ο αιώνα, φτάσαμε στη τελική φάση: η ίδια η έννοια του άνδρα και της γυναίκας αποδομείται. Το φύλο δηλώνεται "ρευστό". Ο γάμος επανακαθορίζεται για να περιλαμβάνει αντιανατριχιαστικές ενώσεις. Τα παιδιά εκτίθενται σε σεξουαλική προπαγάνδα από τρυφερές ηλικίες. Η παραδοσιακή οικογένεια δέχεται επιθέσεις ως "πατριαρχική" και "καταπιεστική". Η γεννητικότητα καταρρέει. Ολόκληρα έθνη πεθαίνουν δημογραφικά.

Είναι αυτή σύμπτωση; Ή είναι το λογικό και αναμενόμενο αποτέλεσμα αιώνων επανάστασης κατά του Θεού; Όταν απορρίπτεται ο Δημιουργός, όταν διακηρύσσεται απόλυτη ανθρώπινη αυτονομία, όταν η θεία νόμος αντικαθίσταται από την ανθρώπινη θέληση, δεν υπάρχει λογικό όριο για την κάθοδο στον άβυσσο. Αν ο Θεός δεν καθορίζει τι είναι σωστό και τι λάθος, τότε όλα επιτρέπονται. Αν ο Θεός δεν καθορίζει τι είναι άνδρας και τι γυναίκα, τότε μπορώ να καθορίσω τον εαυτό μου όπως θέλω. Αν ο Θεός δεν είναι κυρίαρχος, τότε είμαι εγώ κυρίαρχος. Αυτή είναι η ουσία της λυσιτελούς επανάστασης, που επαναλαμβάνεται τώρα σε πολιτισμική κλίμακα.

Η Βεντέια, βλέποντας υπό αυτό το φως, ήταν μια ηρωική μάχη οπισθοφυλακής αλλά τελικά καταδικασμένη σε αποτυχία σε έναν πόλεμο που ήταν ήδη ουσιαστικά χαμένος. Οι Βεντεάνοι πολέμησαν γενναία, αλλά ήταν μια μικρή περιοχή απέναντι στη συγκροτημένη δύναμη του Επαναστατικού Κράτους που έλεγχε τους πόρους ενός από τα πιο ισχυρά έθνη της Ευρώπης. Η ήττα τους ήταν αναμενόμενη. Αλλά η αντίστασή τους είχε απόλυτη ηθική αξία: μαρτύρησαν την αλήθεια όταν σχεδόν όλοι είχαν υποκύψει στο ψέμα.

Και εδώ βρίσκεται ένα κρίσιμο μάθημα για τους καιρούς μας: η προσωρινή νίκη δεν είναι το κριτήριο της αλήθειας. Οι χριστιανοί μάρτυρες στο Ρωμαϊκό Κολοσσαίο δεν "νίκησαν" όταν κατασπαράχθηκαν από λιοντάρια· αλλά μαρτύρησαν την αλήθεια, και η μαρτυρία τους (το μαρτύριο σημαίνει ακριβώς "μαρτυρία") κατέληξε να μεταστρέψει την ίδια την αυτοκρατορία που τους σκότωνε. Οι Βεντεάνοι δεν νίκησαν στρατιωτικά· αλλά μαρτύρησαν αιώνιες αξίες ενάντια σε μια αιματοβαμμένη ουτοπία.

Στην Πορτογαλία, οι μιγκελίστες που ηττήθηκαν διατήρησαν, στα χωριά τους στην ενδοχώρα, μια μνήμη παραδοσιακού καθολικισμού και νόμιμου μοναρχισμού που επιβίωσε μέσα από τις γενιές. Ακόμα και σήμερα, ενάμιση αιώνα αργότερα, υπάρχουν μετρήσιμες διαφορές μεταξύ περιοχών που ήταν μιγκελίστες και περιοχών που ήταν φιλελεύθερες. Οι πρώτες διατήρησαν μεγαλύτερη θρησκευτικότητα, πιο παραδοσιακές οικογενειακές δομές και λιγότερο επαναστατημένη νοοτροπία.

Αυτό δείχνει ότι οι πολιτιστικές και πνευματικές μάχες έχουν διαρκείς επιπτώσεις. Οι επιλογές που έκαναν οι πρόγονοί μας αντηχούν μέσα από τις γενιές. Αυτοί που παρέμειναν πιστοί, ακόμη και αν ηττήθηκαν, μετέφεραν αυτή την πίστη στους απογόνους τους. Αυτοί που αγκάλιασαν την επανάσταση

μετέφεραν αυτή την προδοσία.

Και εδώ φτάνουμε στο κρίσιμο σημείο: ο πόλεμος δεν έχει τελειώσει. Δεν ήταν μία μοναδική μάχη, που ολοκληρώθηκε τον 19ο αιώνα. Είναι ένας διαρκής πόλεμος μεταξύ δύο πόλεων, όπως εξήγησε ο Άγιος Αυγουστίνος: Πόλη του Θεού vs. Πόλη του Ανθρώπου. Αυτός ο πόλεμος συνεχίζεται μέσα από όλες τις εποχές, παίρνοντας διαφορετικές μορφές αλλά διατηρώντας την ίδια ουσία.

Στον 18ο-19ο αιώνα, εκδηλώθηκε ως Φιλελεύθερες-Μασονικές Επαναστάσεις κατά των χριστιανικών μοναρχιών. Στον 20ο αιώνα, ως κομμουνιστικά και φασιστικά ολοκληρωτικά καθεστώτα κατά του χριστιανικού πολιτισμού. Στον 21ο αιώνα, εκδηλώνεται ως προοδευτικός παγκοσμιοποίηση κατά ό,τι έχει απομείνει από την παραδοσιακή τάξη. Τα πρόσωπα αλλάζουν, αλλά το πνεύμα παραμένει το ίδιο: επανάσταση κατά του Θεού, προσπάθεια να οικοδομηθεί επίγειος παράδεισος χωρίς Αυτόν, δίωξη εκείνων που αρνούνται να λατρεύουν στο κοσμικό βωμό.

Οι Βεντεάνοι σήμερα δεν παίρνουν όπλα (ακόμα), αλλά διεξάγουν μάχες εξίσου σημαντικές: για τη ζωή των μη γεννημένων κατά της βιομηχανικής έκτρωσης, για την φυσική οικογένεια κατά της ιδεολογίας φύλου, για την εθνική κυριαρχία κατά του παγκοσμιοποίησης, για την πίστη κατά του μαχητικού κοσμικισμού. Και είναι κατηγορούμενοι ακριβώς όπως οι αρχικοί Βεντεάνοι: ως " αντιδραστικοί", "φανατικοί", "σκοταδιστές", "εχθροί της προόδου".

Οι τεχνικές προπαγάνδας είναι οι ίδιες: ηθική απονομιμοποίηση των παραδοσιακών, παρουσιάζοντάς τους ως κίνητρα μίσους αντί για αγάπη προς την αλήθεια; αποανθρωπισμός, παρουσιάζοντάς τους ως κινδύνους για την κοινωνία; οικονομικός και κοινωνικός περιθωριοποίηση, μέσω λογοκρισίας και οστρακισμού; και, όταν είναι απαραίτητο, χρήση κρατικής βίας εναντίον τους.

Ήδη βλέπουμε αυτό να συμβαίνει: γονείς που αντιτίθενται στην ιδεολογία φύλου στα σχολεία ερευνώνται από κοινωνικές υπηρεσίες; χριστιανοί που παραθέτουν τη Βίβλο σχετικά με τη σεξουαλική ηθική διώκονται για "λόγο μίσους"; επιχειρήσεις που αρνούνται να συμμετάσχουν σε τελετές αντίθετες με την πίστη τους επιβάλλονται πρόστιμα και κλείνουν; γιατροί που αρνούνται να πραγματοποιήσουν άμβλωση αναγκάζονται να αλλάξουν επάγγελμα.

Αυτό είναι καταδίωξη. Όχι ακόμα στην κλίμακα της Βεντέια ή των ρωμαϊκών αρένων, αλλά αναμφισβήτητη καταδίωξη. Και θα επιδεινωθεί. Η λογική του ολοκληρωτισμού, μόλις απελευθερωθεί, δεν σταματά εθελοντικά. Κλιμακώνεται πάντα, απαιτώντας όλο και μεγαλύτερη συμμόρφωση, επιτρέποντας όλο και λιγότερη διαφωνία, μέχρι που τελικά φτάνουμε στο σημείο του "να σε μετατρέψουμε ή να πεθάνεις".

Η Ιστορία των γαλλικών και πορτογαλικών επαναστάσεων δεν είναι, λοιπόν, απλώς μια αρχαιολογική περιέργεια. Είναι πρόλογος του παρόντος μας και προειδοποίηση του μέλλοντός μας. Οι δυνάμεις που σφαγίασαν τους Βεντεανούς δεν έχουν εξαφανιστεί; έχουν αποσυρθεί, αναδιοργανωθεί, προσαρμοστεί, και τώρα προχωρούν ξανά, αυτή τη φορά σε παγκόσμια κλίμακα.

Η Νέα Παγκόσμια Τάξη για την οποία γίνεται τόση συζήτηση δεν είναι μια συνωμοτική φαντασία· είναι ένα σχέδιο που έχει δηλωθεί ανοιχτά από πολιτικούς, οικονομικούς και πολιτιστικούς ηγέτες εδώ και δεκαετίες. Μια παγκόσμια τάξη βασισμένη σε παγκόσμια κυβέρνηση, ενιαίο νόμισμα, πλήρη παρακολούθηση, έλεγχο του πληθυσμού, απόλυτο ηθικό σχετικισμό και πλήρη περιθωριοποίηση του παραδοσιακού χριστιανισμού. Είναι, στην ουσία, η αναβίωση της επαναστατικής απόπειρας των 18ου-19ου αιώνα, τώρα εξοπλισμένη με τεχνολογία απείρως πιο ισχυρή.

Αλλά εναντίον αυτού, ποια αντίσταση μπορεί να υπάρξει; Ανθρώπινα μιλώντας, φαίνεται αδύνατο. Οι παγκοσμιοποιητικές δυνάμεις ελέγχουν κυβερνήσεις, κεντρικές τράπεζες, πολυεθνικές εταιρείες, μέσα ενημέρωσης, πανεπιστήμια, διεθνείς οργανισμούς. Διαθέτουν πόρους σχεδόν απεριόριστους. Συντονίζονται παγκόσμια. Προχωρούν αδιάκοπα.

Αλλά ανθρωπίνα μιλώντας, ήταν επίσης αδύνατο να μεταστραφούν οι δώδεκα αγράμματοι ψαράδες την Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία. Ήταν αδύνατο να νικήσουν οι γεωργοί Βεντεάνοι (έστω και προσωρινά) τις επαγγελματικές στρατιωτικές δυνάμεις των δημοκρατικών. Ήταν αδύνατο να νικήσει ο Δαβίδ τον Γολιάθ. Ωστόσο, συνέβη.

Γιατί δεν είμαστε σε έναν απλώς ανθρώπινο πόλεμο. "Δεν είναι κατά σαρκός και αίματος που πρέπει να πολεμήσουμε, αλλά κατά των αρχών και των εξουσιών, κατά των κυρίαρχων αυτού του σκοτεινού κόσμου, κατά των πνευμάτων της κακίας που περιφέρονται στους αέρος" (Εφεσίους 6:12). Αυτή είναι μια πνευματική μάχη, όπου το τελικό αποτέλεσμα έχει ήδη καθοριστεί: "Είδα επίσης το θηρίο και τους βασιλιάδες της γης και τους στρατούς τους συγκεντρωμένους για να πολεμήσουν αυτόν που καθόταν πάνω στο άλογο, και τον στρατό του. Αλλά το θηρίο πιάστηκε, και μαζί του ο ψευδοπροφήτης... Και οι δύο ρίχτηκαν ζωντανοί στη λίμνη της φωτιάς" (Αποκάλυψη 19:19-20).

Η τελική νίκη ανήκει στον Χριστό και στους πιστούς Του. Αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι ο δρόμος προς τα εκεί είναι εύκολος. Η Αποκάλυψη περιγράφει έντονη δίωξη των αγίων στις τελευταίες ημέρες. Περιγράφει πόλεμο εναντίον τους και φαινομενική προσωρινή νίκη του θηρίου. Πολλοί θα μαρτυρήσουν. "Εδώ είναι η υπομονή των αγίων, αυτοί που τηρούν τις εντολές του Θεού και την πίστη" (Αποκάλυψη 14:12).

Οι Βεντεάνοι ήταν μάρτυρες αυτού του συνεχούς πολέμου. Οι διωγμένοι Πορτογάλοι Καθολικοί ήταν μάρτυρες. Οι χριστιανοί που εκτελέστηκαν από τους κομμουνιστές ήταν μάρτυρες. Και θα υπάρξουν περισσότεροι μάρτυρες. Αλλά κάθε σταγόνα αίματος μάρτυρα είναι σπόρος μελλοντικής συγκομιδής. " Το αίμα των μαρτύρων είναι σπόρος της Εκκλησίας", είπε ο Τερτυλιανός, και η Ιστορία το αποδεικνύει επανειλημμένα.

Γι' αυτό, η σκέψη για τη Βεντέια και τις επαναστάσεις στην Πορτογαλία και τη Γαλλία δεν είναι μια μακάβρια άσκηση για να θυμηθούμε φρικτά παρελθόντα. Είναι πνευματική και πνευματική προετοιμασία για τους παρόντες και μελλοντικούς αγώνες. Είναι να μάθουμε από τους ήρωες και τους μάρτυρες του παρελθόντος πώς να παραμείνουμε πιστοί σε καιρούς καθολικής αποστασίας. Είναι να κατανοήσουμε τις τακτικές του εχθρού για να αντισταθούμε καλύτερα.

Και πάνω απ' όλα, είναι να θυμόμαστε ότι η μάχη δεν είναι δική μας, αλλά του Θεού. "Μη φοβάστε ούτε τρομάζετε εξαιτίας αυτής της μεγάλης πολυάριθμης ομάδας, διότι η μάχη δεν είναι δική σας, αλλά του Θεού" (2 Χρονικών 20:15). Η αποστολή μας δεν είναι να εξασφαλίσουμε μια χρονική νίκη (που μπορεί να έρθει ή να μην έρθει), αλλά να παραμείνουμε πιστοί, να μαρτυρούμε την αλήθεια και να μεταδώσουμε την πίστη στην επόμενη γενιά, ό,τι κι αν συμβεί.

Οι Βεντεάνοι έκαναν ακριβώς αυτό. Ακόμη και μπροστά σε συντριπτική ήττα, ακόμη και μπροστά σε γενοκτονία, παρέμειναν πιστοί. Αρνήθηκαν να υποταχθούν στους συνταγματικούς ιερείς. Αρνήθηκαν να απαρνηθούν τον νόμιμο βασιλιά. Αρνήθηκαν να αποδεχθούν την νέα επαναστατική τάξη. Και γι' αυτό εξοντώθηκαν φυσικά. Αλλά νίκησαν πνευματικά. Η μνήμη τους, αν και καταπιεσμένη για αιώνες, τελικά αναδύθηκε. Και σήμερα, οι Βεντεάνοι αναγνωρίζονται ως μάρτυρες και ήρωες, ενώ οι διώκτες τους αναγνωρίζονται (από όσους έχουν ακόμη μάτια να δουν) ως γενοκτόνα τέρατα.

Η Αλήθεια μπορεί να σταυρωθεί, αλλά πάντα ανασταίνεται την τρίτη ημέρα. Μπορεί να κατασταλεί, αλλά ποτέ δεν καταστρέφεται οριστικά. Και στο τέλος των χρόνων, όλη η αλήθεια θα αποκαλυφθεί, όλο το ψέμα θα εκτεθεί, και η δικαιοσύνη τελικά θα βασιλεύσει.

Μέχρι τότε, ας παραμείνουμε πιστοί. Ας μελετήσουμε την αληθινή Ιστορία, όχι την προπαγάνδα. Ας κατανοήσουμε τις τακτικές του εχθρού. Ας ενισχύσουμε την πίστη μας. Ας ριζώσουμε στις παραδόσεις των προγόνων μας. Ας μεταδώσουμε την κληρονομιά στα παιδιά μας. Ας αντισταθούμε, πνευματικά και διανοητικά, στην επαναστατική παλίρροια. Και ας προετοιμαστούμε να γίνουμε μάρτυρες, ό,τι και αν κοστίσει.

Όπως οι Βεντεάνοι φώναζαν όταν φορτώνονταν σε μάχη: "Θεός και ο Βασιλιάς!" – έτσι κι εμείς πρέπει να φωνάζουμε, μεταφορικά ή κυριολεκτικά, στην εποχή μας. Θεός, ο Δημιουργός Παντοδύναμος, πηγή κάθε εξουσίας και αλήθειας. Και ο Βασιλιάς – ο Βασιλιάς των Βασιλιάδων, Χριστός, ο Χριστός, αληθινός κυρίαρχος στον οποίο

πρέπει να διαβάσουμε αλυσιδωτή απόλυτη, και υπό Αυτόν, τις νόμιμες δομές εξουσίας που Αυτός έχει καθορίσει.

Η επίγεια μοναρχία είναι ένα ατελές σύμβολο της ουράνιας μοναρχίας. Γι' αυτό οι επαναστάτες την μισούν τόσο: καταστρέφεται το σύμβολο για να επιτεθούν στην πραγματικότητα που συμβολίζεται. Αποκεφαλίζεται ο επίγειος βασιλιάς σε ένα τελετουργικό επανάστασης κατά του Ουράνιου Βασιλιά. Αλλά ο Ουράνιος Βασιλιάς δεν μπορεί να αποκεφαλιστεί. Και θα επιστρέψει με δόξα για να κρίνει ζωντανούς και νεκρούς, να καταστρέψει τους εχθρούς Του και να ιδρύσει τη μόνιμη Βασιλεία Του.

Αυτή είναι η ελπίδα μας, η παρηγοριά μας και η βεβαιότητά μας. Όχι βασισμένη σε ανθρώπινο αισιοδοξία ή πολιτική ιδεολογία, αλλά σε θεϊκή υπόσχεση καταγεγραμμένη στις Γραφές και επιβεβαιωμένη από την προνοητική Ιστορία. Ο Θεός ενεργεί στην Ιστορία. Όχι όπως οι άνθρωποι περιμένουν ή θα ήθελαν, όχι σύμφωνα με ανθρώπινες χρονολογίες, αλλά σύμφωνα με το αιώνιο σχέδιο Του που εξελίσσεται αμείλικτα.

Οι επαναστάσεις φαίνονται να θριαμβεύουν. Οι άδικοι φαίνονται να ευημερούν. Οι πιστοί φαίνονται ηττημένοι. Αλλά το "φαίνεται" δεν είναι "είναι". Η προσωρινή εμφάνιση δεν είναι η αιώνια πραγματικότητα. Και είναι υπό το φως της αιωνιότητας που πρέπει να κρίνουμε τα πάντα.

Κριθέντες από την αιωνιότητα, οι Βεντεάνοι που σφαγιάστηκαν είναι νικητές και ένδοξοι. Οι επαναστάτες που τους σφαγίασαν είναι ηττημένοι και καταραμένοι. Κριθέντες από την αιωνιότητα, οι μοναχοί και οι μοναχές που εκδιώχθηκαν από τα πορτογαλικά μοναστήρια είναι ηρωικοί μάρτυρες. Οι φιλελεύθεροι που τους εκδίωξαν είναι προδότες της πίστης και της πατρίδας. Κριθέντες από την αιωνιότητα, οι παραδοσιακές χριστιανικές μοναρχίες, παρά όλα τα ελαττώματά τους, ήταν απείρως ανώτερες από τις επαναστατικές δημοκρατίες που τις αντικατέστησαν.

Και είναι γι' αυτό – για αυτή την αιώνια προοπτική που σχετικοποιεί και κρίνει σωστά τις χρονικές προοπτικές – που οι απόγονοι του Σαμαέλ και οι μασονικοί υπηρέτες του μισούν τόσο πολύ τον παραδοσιακό Χριστιανισμό. Διότι εκθέτει τα ψέματά τους, απονομιμοποιεί τα σχέδιά τους και αναγγέλλει την επερχόμενη κρίση τους.

Γι' αυτό επιτέθηκαν τόσο σφοδρά στη Βεντέια. Γι' αυτό καταδίωξαν τόσο αμείλικτα στην Πορτογαλία. Γι' αυτό συνεχίζουν να επιτίθενται σήμερα. Δεν μπορούν να επιτρέψουν να παραμείνει ζωντανή μια κοσμοθεωρία που τους καταδικάζει απόλυτα. Πρέπει να την εξαλείψουν τελείως ή τουλάχιστον να την περιθωριοποιήσουν εντελώς.

Αλλά δεν θα τα καταφέρουν. Ο Χριστός υποσχέθηκε: "Οι πύλες της κόλασης δεν θα επικρατήσουν εναντίον της Εκκλησίας Μου" (Ματθαίος 16:18). Δεν υποσχέθηκε ότι δεν θα υπήρχε διωγμός – προειδοποίησε ότι θα υπήρχε. Δεν υποσχέθηκε μόνιμη επίγεια νίκη – προέβλεψε θλίψη. Αλλά υποσχέθηκε τελική και οριστική νίκη. Και δεν μπορεί να ψευστεί.

Επομένως, ας μελετήσουμε τη Βεντέια όχι για να απελπιστούμε, αλλά για να προετοιμαστούμε και να εμπνευστούμε. Ας μελετήσουμε τις επαναστάσεις όχι για να υποταχθούμε, αλλά για να κατανοήσουμε και να αντισταθούμε. Και ας παραμείνουμε πιστοί, ό,τι και αν συμβεί, γνωρίζοντας ότι "αυτό που υποφέρουμε προσωρινά δεν συγκρίνεται με τη δόξα που θα αποκαλυφθεί σε εμάς" (Ρωμαίους 8:18).

Οι Βεντεάνοι που έχουν πέσει θα ξυπνήσουν στην ανάσταση για να λάβουν την ανταμοιβή τους. Οι διώκτες τους θα ξυπνήσουν για να λάβουν την κρίση τους. Και εκείνη την ημέρα, όλη η Ιστορία θα κατανοηθεί τελικά σωστά, όλη η αδικία θα διορθωθεί, και κάθε δάκρυ θα σκουπιστεί από τα μάτια εκείνων που παρέμειναν πιστοί.

Μέχρι εκείνη την ένδοξη ημέρα: αντίσταση, πιστότητα και αμετάβλητη ελπίδα. Αυτό ήταν το μάθημα της Βεντέια. Αυτό είναι η κληρονομιά μας. Αυτό πρέπει να είναι η πρακτική μας.

Θεός και Βασιλιάς! Ζήτω ο Χριστός Βασιλιάς! Και κάτω η επαναστατική τυραννία, χθες, σήμερα και πάντα. e.

Αμήν.

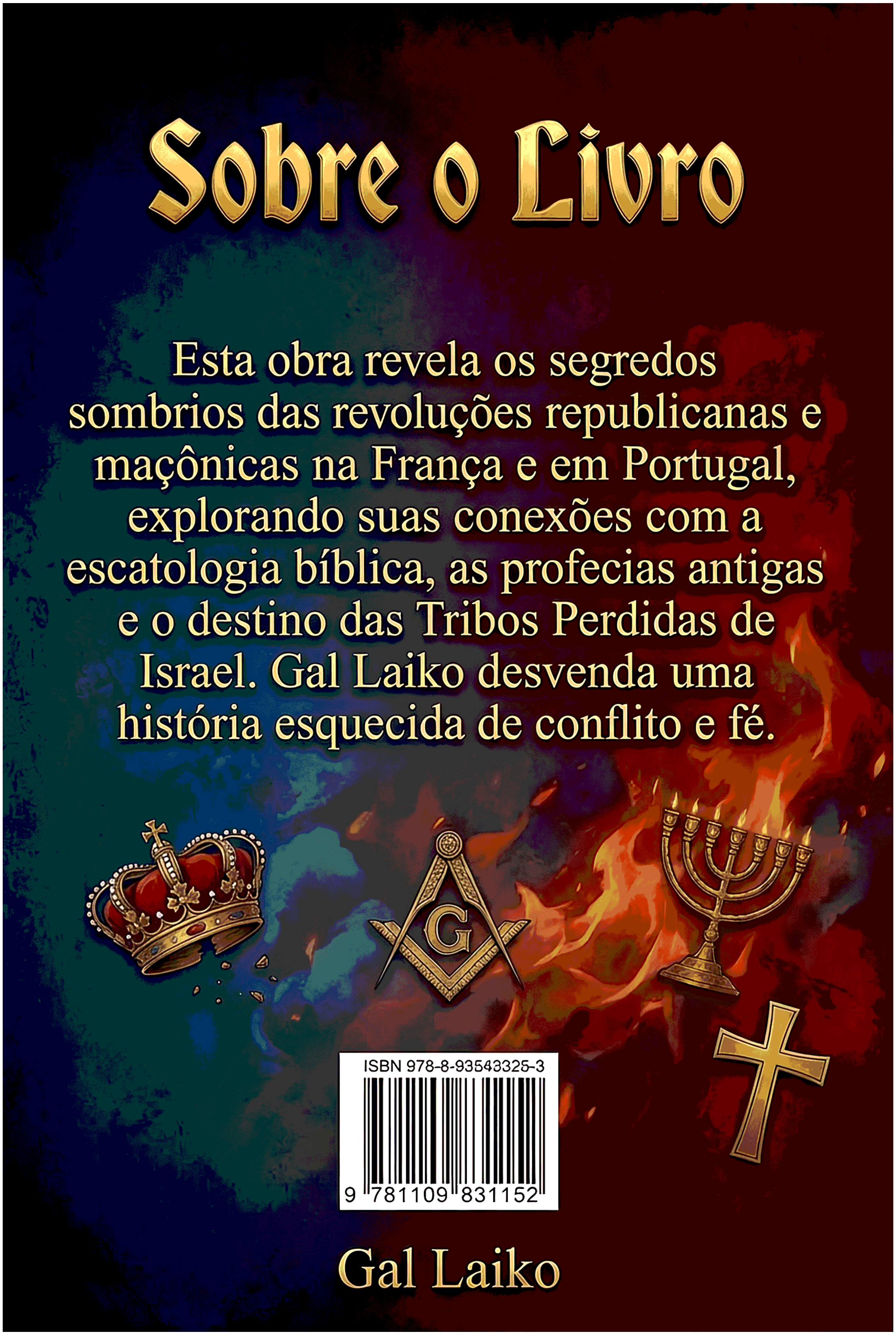
Sobre o Livro
Esta obra revela os segredos sombrios das revoluções republicanas e maçônicas na França e em Portugal, explorando suas conexões com a escatologia bíblica, as profecias antigas e o destino das Tribos Perdidas de Israel. Gal Laiko desvenda uma história esquecida de conflito e fé.
ISBN 978-8-93543325-3
9 781109 831152
Gal Laiko